

Benke László

KETTEN A FORRÁSNÁL

Szerelmeskönyv

EDDIG MEGJELENT KÖTETEI:

Piros barackfa (versek, 1974)

Csordítok nyírvizet (versek, 1978)

Változás (versek, 1982)

Elöttem kiterítve (önéletrajzi regény, 1991)

A kihalt játszótér (versek, 1993)

Gyalogos riportok (1995)

Sértők és sérültek (regény, 2000)

Halálig szomjazom (versek, 2001)

Szélvízvölgye (kisregény, 2001)

És hirtelen leszáll az este

(szociográfia, 2003)

Veszteség (versek, 2005)

Otthonkereső (novellák, 2008)

Az Élet szerelme (versek, 2011)

Hová lett aranytrombitád?

(válogatott és új versek, 2013)

A szerelem erőterében (versek, 2014)

A tűz igézetében (válogatott versek, 2017)

Otthonkereső (novellafüzér, 2020)

Ketten a forrásnál (válogatott versek, 2020)

Benke László

Ketten a forrásnál

nka

Nemzeti Kulturális Alap

© Benke László
© Hét Krajcár Kiadó

Címlapon:
Károlyi András festőművész rajza

ISBN 978-615-5683-33-6

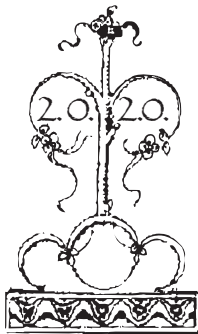
A szerző fényképét Helyey Zsuzsanna készítette

Hét Krajcár Kiadó, Budapest, 2020
www.hetkrajcar.hu
Felelős kiadó a Hét Krajcár igazgatója
Tördelte: Benke Attila
Nyomdai munkák:
Séd Nyomda, Szekszárd
www.sednyomda.hu

Benke László

Ketten a forrásnál

Szerelmeskönyv

HÉT KRAJCÁR KIADÓ – BUDAPEST

Ketten a forrásnál

Hanyatt fekvé tegnapi szerelmeskedésünk ágán
az éjszakai fűből a te szemeddel nézem
a hatalmas égbolt csillagait.
Aranypettyekkel behintett végtelen
sugárzik rám, remegve élem
meztelen bőrod jázmin illatát,
tiéd vagyok újra meg újra, rezgő energiám
lúktet rezgő energiáidban.
Eláll a fűszálak lélegzete, hajladozva
harmatozik a föld, lelkünk örömére
testünk gyönyöre csillan.
Fehér felhő úszik át fölöttünk
az éjszakai égen,
benned élek és ringatózom, s te bennem.
Szemedben ámulat csillan,
arcom lehajtom előtted, most fölemelem,
így magasztallak égnek és földnek.
El-eltűnődik lehunyt szemhéjad alatt
magányos lovasod; elvágatok tőled, megállok,
visszatérek, titkos erőid finom lepke-lúktetések,
vércsőreimben reszketek érted.
E boldog pillanatomban jobban szeretlek,
mint tegnap, jobban szeress te is,
mert minden elromlik az ég alatt,
körülöttünk ravaszság és gyűlölet tombol,
egyedül a szeretetünk maradandó.
Meddig lehetünk még e tiszta magaslaton?
Légy velünk sokáig, Élet, forrásunk vagy,
ölelő karunkban csillogsz.

A szeretet terve

Szívünkben és elménkben a szeretet terve
már majdnem készen állt,
mikor megszülettünk,
de az egészről és a részletekről
lelkünkben még homály gomolygott.
Talán csak sejtettük, mit és hogyan is
kellene tennünk azért, hogy nekem
és neked is jó legyen, és Isten is
kedvét lelje teremtet világában.
Lehet, hogy a parancsot sem fogtuk fel
egészen tisztán, a sötétben
te már akkor is éjjeli bagoly lehettél:
homlokodra, szemedre, arcodra
sűrűn borult titkod fátyola,
de a veled született angyal
mégis tisztán látta szemeddel
a szeretet távoli fényét.
Jó hinni, hogy már akkor is szerettedél,
s még jobb, hogy már akkor szerettelek.
Kis fénypontként ott voltam valahol
a mindenség égboltján, átellenben veled,
ragyogni készültem a terv részeként,
nem is titkolhattam volna el
természetem szerint sem,
hogy hangod hallására,
titkaid sejtésére, s ahogy megérintettél,
boldog fény áradt a lelkemben szét.
S a város erdejében tegnap
a veled született angyal,
hogy örömet szerezzen „csak nekem”
(mert én is örömet akartam szerezni

barátaimnak és ellenségeimnek is),
szinte láttam, hogyan változtat
éjjeli bagollyá újra.
Feküdtél ágyadon vagy ültél ágadon,
pontosan nem is tudhatom
mennyit töprengtél a csendben,
mígnem egy éles nyisszantással
levágtad régi papírangyalod fejét,
s helyére a te fejed tetted:
a született angyalét.
Fényképed megkaptam,
s az isteni terv szerint
felékesítettem vele karácsonyfámat.
Szerelmem és a szeretet
születésének egész éjjelén
veled voltam, lelkemből nézegettelek,
éjjeli baglyom, őrző angyalom.

Neked vallott a faluvégi rét

Neked vallott a faluvégi rét
és rád lehelte illatát a szénaboglya.
Futottam utánad a falu alján hosszan
s úgy csillogott bennem a szerelem,
mint a Malomárok vizében a fény.
Te még akkor olyan kis boglya voltál
a vrácsi réten, amilyen én.

Édenkertben

Édenkertetdbe, Istenem,
mikor Éva megérkezett veled
és körbevezettelek benneteket,
ámulatba estem az ő szépsége
és a te jóságos hatalmad láttán.
Buja tiszafáim, óriási fenyőim,
terebélyes diófám,
minden tavasszal rózsaszínbe öltözött
mandulám,
almafám, körtém, termő szőlőlugasom,
hét kamasz fenyőm is
a te neved zengte.
Mámoros fűszernövényeim,
meggyfáim égi ruhában,
barackok finom lilában,
szilvafalányok talpig fehérben,
ahogy a ruhájuk ledobták
pipacsvirágos lázban égtem
jázminok, rózsák, trombitavirágok
boldog körében.
Minden élő téged dicsért
Teremtő Istenem,
az első asszonyt, remekműved.
A teljes Édenkert
a lába előtt hevert,
szerelemre lobbant lelkem fényben ünnepelt.
– Szeretem Évát, Istenem,
teremtményeid közül őt add nekem,
hogy őbenne még jobban szeresselek.

Éva csókja

Teremtőm akaratából
pártalan vágyakozásomban
álmomban ért a számon
az első asszony páratlan puha csókja.
Kertem aranyfényében
ránk mosolygott akkor az Isten.
Irigyelték a Föld, a Víz, a Fény angyalai
valamennyien, a növények és a madarak mind.
Elámultam Éva csókjától, szépségétől,
teste forróságától, az édeni csendben csak az ő
meg az én vérem zúgott
egymásba fonódó galaxisunkban.
Velünk volt egészen hajnalig,
és velünk is maradt az Isten.
Éva hangjában, sok kis nyüzgésében,
vállamon kiskutya-lihegésében, fekete hajában,
teste újabb és újabb rándulásában,
szeme íriszében
napkeltétől naplementéig
a rengő tenger végtelenjében
hullámzott velem az ő hajója.
Ölelő kék körben fénylünk azóta
lenyűgözve az öröm teljességében.
A mindenség részegese lettem Éva csókjaitól.
Teste és lelke éhségem növelte,
jó illatú nedvével ajkamon
nem kételkedtem tovább a szerelmében,
egyre mélyebbre hatoltam vibráló testébe,
s szétolvadtam benne, édes Istenem!

A szerelem erőterében

Életünk sok kis mozzanatából
ahogy képekből összeállítalak,
Álmom, Fiatal Kedvesem,
reszketve nyíló rózsabimbóm,
e suhogó villamoson
úgy temetem képzeletembe
– kinyílt blúzodba magam –
ahogy mezőiden, hegyeiden
vadul és szemérmetlen
szerettem volna húszévesen.
Szomjúságom forrása,
valóság és álom határán
őrt álló angyalom,
testben és lélekben reszkető
erős fekete paripám,
csókodban és szemedben,
minden sejtjeidben élem:
átsugáرزol rajtam
s a boldogság erőterében
fényben és azúrban
repít minket a szerelmed,
Szerelmem.
Kicsit még hitetlenkedve,
de egymásnak kinyíltan,
teljes örömrre készen
elhagyjuk a sötétséget.
Hogyan is közeledtem hozzád,
fiatalságod, szépséged tüzéhez?
Lelkemben dajkáltalak,
meg-megállva néztelek,
mint legszebb álmomat.

Elsüllyesztő sár felett
lebegtél, izgató képzelet:
ismerős e szomjúság –
és látom fényből kibomló arcodat:
„Kiadó a lelkem” –
„Enyém is kiadó” – feleltem,
de csak magamban mondtam:
ismerlek valahonnan!
Anyám arcát láttam és látom
arcodban, szemedben;
ellakhatnál ingyen
házamban, szívemben,
légy a feleségem holtomig,
ne kelljen már egyedül
hegedülni legbelül, csapódva
comboktól combokig.
Add, hogy veled éljek, haljak,
veled maradjak, veled szakadjak
ki majd e térből, s ne féljek soha.
Túl sokat fél az ember egyedül.
A csikorgó úton egyenes és görbe
fények suhantak velünk
ezer tükörben
apróra töredezve,
mint veszélyben a lélek.
S hallgattam és beszéltem,
érezzem mit érzek
s mit láttam meg benned
sorsod közelében;
a Krisztus-kereszt előtt,
fekete kontyoddal,
zöld szemeddal,
égő ajkaddal,
sudár termeteddal,
előlről-hátulról megnéztelek,

mint a lovat.
Abban a furcsa pillanatban
szinte szégyenkezve mondtad:
„Ebben a korban...”
még hajadon vagy.
De valakire várva vársz
és vársz még.
Hol álltál, hol letérdeltél
a Megfeszített elé szerelemért.
S mintha még azt is mondtad volna,
„minden csak jelenés...” Nézd csak,
száradnak és rohadnak a temetőbe
összehordott koszorúk, virágok,
kimúlnak az emlékezetből
emberek, szerelmek, kultúrák, világok,
és „...minden csak jelenés...”
Az örök Istenre várok.
Hihetetlen
mennyire megijedtem,
bár igazat mondtál.
Szépségedben bokádig ragyogtál.
Szomjas testemben-lelkemben
magasra lobbantak a lázak,
mert akit benned láttam,
érte semmit se tétováztam.
A telihold alatt
hajadba bújtam, illatodba,
fejemmel válladra hullva
remegve simogattalak.
És gyűltek a népek
körülröttünk egyre többen,
a kereszt körül forogva
áhitattal és közönyben
mintha csak minket néztek volna,

mintha nem is vették volna észre,
hogy hosszú csókunkban összeforrva
vágycsókukat látják.
Féltem tőled és magamtól is
remege féltem.
De hihetetlen
mire képes a testre és lélekre
éhező, szomjazó ember.
Megrészegülve a vágyban
állva simogattalak,
te is átadtad magad a végtelennek,
lassan, finoman simogattál,
vállamra borulva
suttogtad fülemben:
„Nézz a keresztre!”
S mint mikor a visszafojtott élet
sírva-remege, robbanva
szabadul, úgy öleltél magadba
az Úr színe előtt, vadul;
„Kegyelem”, lihegted szinte,
„a bűneimért!” – „Mária
szeretnék lenni, tiszta,
mint Szűz Mária!”
Sírásodban és gyönyörödben
feloldódtam benned,
gátlástalanul sírtam én is
a boldog szerelemért.
A kereszt körül ekkor
az Isten még visszafojtva –
de lélekben már minden emberben
nyíltan zokogott velünk ugyanezért.
Ahogy felocsúdtam
e valóságból és látomásból,
azt gondoltam, a sokasággal együtt

valamit most megértettünk.
Azóta lázakban lángolok érted.
S ahogy az ételt
összetett kézzel
szeretem veled megköszönni,
úgy köszönöm szerelmedet.
Rajongok érted, vállamra hajló
egésznél egészségesebb Lélek,
ágyamon te gyönyörű
meztelen, szentséges Test.
Szeretlek.

Ahogy azok szeretnek, akik szeretni
valóban mernek.

Bontsd ki hát hosszú hajad,
bontsd ki, Galambom,
bontsd ki, Jegyesem,
tested és lelked
testemért, lelke mért
bontsd ki nekem.

Borulj a vállamra, mint a nap,
mint a megállóban tegnap este,
és csókold a számra hosszan
páratlan puha, páros csókodat.

Omolj el ágyamon
szép hosszú comboddal,
nézlek és csodállak,
csókolom bokádat,
csókolom a combod,
csókolom a hasad
és illatos nyakad,
szádat és a melled,
nyíló bimbóidat,
mindenség kapuja
kétszárnyra kitérve,

ölellek és ölelsz
tündéri boszorkány
mellem melled halmán,
mellkasom bozontján
cirógass kezeddél, hajaddal,
csókolgass, ne add fel,
s ha jön az én fekete paripám,
az utolsó éjjel,
itt légy és itt maradj
még a csillagok alatt.
És dőlj a vállamra majd
fekete kontyoddal,
ismerős égi szép mosollyal,
te vagy és te maradsz angyalom,
mutasd az utat ujjaddal fölfelé,
és rúgtass csak el gyorsan velem
ennél is boldogabb terekre
suhogó szárnyadon.

Ásó a kertben

A múltó időben kijöttem egy kicsit,
kijöttem és ások őseim kertjében.
Néha meg-megállok. Valamit keresek.
Talán a kenyerem, vagy talán az Istent?
Készítem az ágyat magnak, palántának,
Eszternek, Nórának? Őértük forgatom
fel a földet mélyen? Kiülhetnek ide
imádni a napot Isten tenyerére,
Bálinttal, Danival, Miklóssal, Atival,
hatan is vagy négyen. Amit már felástam,
s ahogy még elérem, hosszú gereblyémmel
jókora darabon elsimítom szépen.
Mint a bűneimet. De azt már nem értem,
hogyan a csudába jött ki ide ásni
Magdolna és Mária, s hol lehet az apám,
hol van az a férfi? Csoda, hogy nem értem,
mért kell az ágyáson mások lába nyomát
folyton gereblyézni? S Mária miért nem érti,
mért megy el a gyerek? Így kell elvérezni
ágyon és ágyáson? S hajlongva és mászva
irgalmatlan nézni, hogyan tüntessem el
a kényes cseppeket? Mielőtt elesek,
kicsit most megállok. Néha így állok meg,
néha meg úgy ások, mint akinek éppen
tántorog a lova. Egyszer-mászor gyorsan,
mint a szerelemben, sáros tenyeremmel,
most meg komótosan, karommal törlöm meg
izzadó homlokam. Mélység és magasság
feketedik, kékül vörösben és gyászban
alattam s felettem, míg csak nem találok
kezemben az ásót s magam a nyeregben.

Nem tudom, hogy van ez, megöszült jó anyám,
nem tudom, hogy lehet. A múltó időben
egyszer majd elvállik, mit is kereshettem,
s hogyan maradhatott leszúrva az ásó
kinn a fényes kertben. Ha majd a sötétség
elvállik a fénytől égen és veremben.

Hideg szél fúj a fasorban

Hideg szél fúj a fasorban.
Mennyi rózsza, mennyi asszony
pulzál itt a kórházkertben.
Halál pulzál, élet pulzál?
Gyönyörében, fájdalmában
nyitja-zárja szirmát éppen.
Szól az angyal trombitája?
Sötétül a nap az égen.
Zúg az Isten balladája?
Jaj, de fáj a Bárány tánca.
Szegény Lázár, szegény Lázár
kórházfalnak vetett háttal
mintha falnak furulyázna.
Ne bántsátok, nem a halál,
élet rótt rá szolgálatot.
Volt ő már a túlsó parton,
most temette el az apját,
marad neki három fia.
Felesége rózsakelyhét
a mütőben megint nyitják,
most tépik ki a bibéjét.
Itt hagyhatja Barikáját.
Hideg szél fúj a fasorban.
Nem vigyáztál, várjál szépen
szegény Lázár, fújd csak bele
bánatod a furulyádba.
Valami a szemedbe ment?
Por csillog itt földön, égen,
billegesd csak ujjaiddal,
lyukról lyukra fújd a falnak,
szegény Lázár, ne szakadj meg.
Nagy vákuum van a lelkemben,

tebenned is az van, szegény,
fújjad mégis, meg ne rettenj,
ontsuk csak a Bárány véré!
Én vagyok ki ezt akartam?
Munka nélkül hol keressem
meg a pénzét? Ad a pápa?
Katonának neveljem fel,
rablónak, vagy béemesnek,
essen testvérgyilkosságba?
Lőjön rá egy könyvelőre,
ölje meg az édesanyját,
minek hozta e világra?
Hideg szél fúj a faszorban,
szól a Lázár furulyája.
Mennyi asszony, mennyi rózsza,
mennyi férfi pulzált el itt
s mennyi méh a hársfasorban.
Fenn az égen bárányfelhők
sokasodnak, amott kéklík.
Szegény Lázár, csuklyájába
rejtí arcát még az ég is.
De azért csak fújjad, s nézd is
billegető ujjaidat
éri fény is, érints pénzt is!
Te láttad az Isten ujját.
S ha már jön a feleséged,
oldaladon letört rózsád
s fájdalommal beléd karol,
lássatok a fájdalomtól.

Veszteség

Nem a gyümölcs és nem a hiánya,
vehetek a piacon, amennyit akarok,
nem a pénz és nem a hiánya,
dolgozhatok érte, amennyit akarok,
nem a dal és nem a hiánya,
dalolhatok éppen, hogyha akarok,
nem három felnőtt gyermekem,
bár csaknem mind a három elhagyott,
nem a feleségeim, elhagytam őket is,
rend szerint, mind a kettő elhagyott,
nem az öregedés, nem az, hogy magam vagyok,
vagy nem vagyok magam, nem az gyötör,
hogy van gyönyör vagy nincs gyönyör,
kedvesem is van, épp elég, amennyi kell,
otthonosabb velük az életem
e hányódásban is, mint amilyen volt,
és mégis, ha még nem tudom,
előbb-utóbb én is megtudom,
mert valakinek majd vallani kell,
hogy miért lettem esküszegő, semmiért,
miért vagyok csaknem vidám élő-halott,
nem azért, hogy élek-e, maholnap meghalok,
nem az Istent tagadtam meg én,
nem kegyelemért fázom, koldulok,
nem a semmi fáj nekem, az üres űr,
hanem a veszteség, a semmi fátyola,
mit mélyen eltemettem, mint e föld.
Te fájsz nekem, földem menyasszonya,
tündöklő suhanás, piros barackfám,
én is megérintettem vércsepp-szirmodat,
még gyümölcs előtt – te fájsz nekem

ifjúság, lelke szegett szárnya,
mint fejszének kivágott fa, elárult képzelet,
szerelem lehullt virága, vesztett rózsaszín.

Gyötrellem és átok

Hittem szépségnek, tisztaságnak,
láttam gyönyörűszép lánynak,
tündöklő barackfának.
S félve, hogy elveszítem,
görcsösen kapaszkodva
piros barackfa-sziromba,
szerelem győzelem-jelében
miért ne hittem volna,
s hogy a föld s az ég
okker és búzavirágkék
tenyerén az a lány
velem örökké lángol,
szeme szédítő íriszében
hullva vércseppes sziromágyra,
miért ne hittem volna:
végtelen vele a vágta,
s húsában boldog robbanással,
mikor a láng utolsót lobbant,
miért ne reszkettem volna,
hogy a föld s az ég minden
szerelme és világossága
végleg összeroppant s nélküle
magány, gyűlölet és szégyen
az osztályrészem.
Miért is hittem volna,
hogy újra meg újra
mindenki ringyóját
tartom a karomban,
s lehajtott fejjel
mint nyomorult szolgál,
miért ne rimáncodtam volna

mocskos kis örömért,
miért ne hittem volna,
kést miért ne fentem volna,
vérét miért ne szomjaztam volna,
s mint sav másnapos gyomromban,
miért ne hánytorgtam volna
émelygő világban,
s bukva gödörből gödörbe,
magamtól is megundorodva,
elzüllött tűzfalak
tövében időtlen körözve,
imát és szitkot a számra
miért ne lökne
gyötrelmem és átok.

Visszfény

Talán a szél sóhajtott,
talán csak szellő
borzolta föl a vadzabot.
Ezüstösen villant a zöld
s a lét visszfényeként
egy halk hegedűszó
fájdalmában világgá bujdosott.
Ennyi volt
és ennyi lesz csak:
eső és fanyar porszag,
keserű fűzizégés.

A boldog magány

Ülök a parton egyedül,
mögöttem az Isten hegedül.
Fúj a szél. Valami boldog
dallam sodródik a vízen,
Isten meg csak bólogat
rá, hogy igen, igen, igen.

S mert jó jót mondani jóra,
hajlik a fény is, hajlik a nád is,
hajlok hát én is a szóra
bólogatásig, hiszen az Isten
a parton egyedül
nekem a boldog magányról hegedül.

Egyetlen-*Em*

Nézem, nem látom. Látom. Este van,
velem van rozzant írógépemen,
gyönyörű, ölelő teste van,
vakon is érzem az öreg billentyűzetem.
Kitapogatom,
ujjam begyével megérintgetem,
billegetem, simogatom,
sajgó szívem sötét fájdalom.

Magamra öregedtem – mondogatom,
E betűm, tündérem, hatalom,
jaj, mama,
hová tűnt *E*, többet nem láthatom?
ölelgetőm nem ölelhetem,
tündérkedik csak toromon?

Bűnös szememet lesütöm,
fali lámpámat forogatom,
napfényességem, pihentető
párnám ágyamon!
Rekedt torkomban siratom,
rejtegetem büntudatom, mellé-
ütöttem –
csúnyán szerettem.

E, mondogatom, *E* betűm,
integethetsz, integethetek,
ujjaimmal billentyűzhetek,
elvarázsolt nincsem szólongathatom.
– Csúnyán szeretett.

Ami maradt, az marad.
Belőle is az marad,
amit meghagyok papírjaimon,
összegyűrhetem, széttaposhatom,
önmagamat kikökkenthetem. –
Este van és hol vagy,
valóságom és káprázatom,
édességesem, szépségesem,
sivárságom ellen Sívám,
L-alakú heverőn örvénylő angyalom.

Nem hittem, már magamban sem hittem,
szédelegtem a nincsből,
s követhetetlen-*Em*
csak átkarolt és magára vont,
észrevétlen-*Em* egy mozdulattal
magába tolt,
lába-karja szárnya volt,
Istenem, jaj Istenem!

Életem múlik az ütemeken,
akkor is ha egykor
leveli béka voltam,
akkor is, ha *E*
varangyos béka volt,
mocsárnak vagy palotának,
papoknak vagy katonáknak,
parasztnak vagy fővezérnek
hastáncosa volt.
Boldogságom napszámosa – most.

Istenem, jaj Istenem,
elvarázsolt nincsem szólomat,
este van, már dél lesz,

reggel van és fény van,
fölbresztgetem, megszagolgom,
megízlelgetem Mindenséges-Em,
pompázatosom:
milyen érett teste, milyen elbódító
rózsakertje van!

Így becézgetem, úgy becézgetem
kétütemű párnáján
és írógépemen:
Indiám, Didikém, Húsvét-szigetem,
E-
gyetlenem!
Walpurgis-éjjelen
söprűdön suhanok,
te söprűnyelemen –
előlünk isten is
a pokolba oson.

Simogató

Szépséged, jóságod
megrendít, kedvesem.
Éhezem, szomjazom,
s te enni adsz
és megitatsz,
bánatomban
felvidítasz.
Fáradt vagyok,
két karodban
el-elringatsz.
Gyermek vagyok,
anyám is vagy,
öledbe hajtom a fejem.

Éjszakai eső után

Fekszünk az ágyunkon
eső után,
jójúien,
szerelmesen.
Tisztul az ég a város felett,
éjfélre jár, s te itt vagy velem.
Ablakod alatt
éjszakai buszok duruzsolnak,
már majdnem mindenki hazaért.
Fekszünk az ágyunkon,
arccal egymás felé.

Fekszem jó szagodban,
zuhanyoztál,
zuhanyoztam,
az éjszakai fények is zuhanyoztak.
Látod-e, kedvesem, a redőny résein
irigységük édes aranyában
csillagok lekelődnek.
Szemed lehunytam,
szemem lehunytad,
kezünk és lábunk cseppet összeér
s egy-egy szép szó a szánkban
szendergő lelkünk melege-lángja.

Mosolyod mosolyom fényében lobban.

„Megőrizted magadat, kicsi lány,

énnekem,

látom gyermeki arcodat.”

„Megőrizted magadat kicsit fiú,

énnekem,

látom gyermeki arcodat.”

Bimbi Maci füle elkopott,

elrongyolódott szegény a hányódásban,

de az utolsó szem fűrészporig

hűséges maradt.

Itt van,

velünk van,

bennünk él most már holtáiglan,

holtunkiglan.

Aludj, szemem fénye,

visszahódítjuk játékaikat,

kicsi korunkat,

aludjunk csak

csöndesen és tisztán

alszom ma veled,

ahogy éjszakai eső után

a város fényei

s az örök gyerekek.

Piros bokor

Ablakunkba könyökölve
nézegetjük életünknek
kis ősztói részletét.

Nézd csak, az a piros bokor
átvértzik a fehér gyolcson,
lehullt hóban piros-fehér.

Nem hullt le még minden levél,
bokor alatt: piros-fehér,
fenn a bokron: piros-fehér.

Könyökölve, mint két levél,
nem is gondolunk a földre –
piros-fehér, piros-fehér.

Este az örök folyó felett

Hagyjuk aszályos fájdalmunkat.
Babráljon a széttört magyar család
cserepeivel ki-ki magában, amerre jár.
Az összetartó gyermeki lélek is odavan.

Most csendes
és fáradt alkonyat színei rajzanak
e hegyek koszorúzta folyó
el-elcsituló víztükre felett.

Most így van ez. Így lát szemem.
S talán így lenne jó
napra nap, még a végső
besötétedés előtt.

Az alig vérző ég alatt
hogy jött és jött lefelé
a gyanútlan folyón
piros V-t hasítva
a kanyarban eltűnt hajó.

Beszóltam érted az ablakon,
főzted a vacsorát,
kihívtalak: – Gyorsan! Gyere!
Nézd csak, elmegy az életünk,
s hová is lehetnék nélküled!

A szürkület homályos fátyolát
magára vonta fenn az ég.
Itt meg ott
előcsengettyűztek a csillagok.

E hegyoldalon
hamar besötétedem a tájba
fehér székekkel én is.
Ahogy fölöttem a vadcseresznyefa.
Törzsén kicsattant a macskaméz.
Óvatosan, szinte botorkálva
ereszkedő ágain szárnyra kelt
az esti csöndben, már gyümölcstelen,
mégis fürtös álomra kész.

Kedveseim tündérálmokkal alszanak
valahol a hegyeken túl, meg itt benn
a mesés, roppant rozoga házacskában.

Hasonló sorsa
és sorsom szerint enyém
a kis bogárkaszemű,
reggel mosollyal ébredő
hús-vér asszony.
Jobb perceimben szerelmesemnek becézem
a boldogságra boldogan gömbölyödőt.
Úgy jó elfogadnom, ahogy van.

Hegyoldali faházában
anya-apja szelleme is benne van,
gyerekkori árvasága,
férje, sok jó poros szerszámával,
három kóbor fiacskája,
lányok öröme, ruháskája,
s a visszajáró betörő.
A félelem is benne van.

Nem a föld és nem az ég az ok,
és nem is a múltba révedő
vrácsiki vagy zebegényi temető,
hanem a történelemben gyökerező
természetem,
az út, amelyen futni kell,
különben miért is lennének utak,
a bőrkabátos kizsákmányolók,
padlásunkon a poros fénysugár
– megkóstolom és elhagyom
édes-keserű gyermekkorom –,
a sok-sok út, a veszendő erény,
az örök keresésre késztető erő,
a kielégíthetetlen sors, a szomjúság,
mely az élet vizéért vezetett ide.

Lentebb, a falu fölött
hegyoldalra visz a kálvária.
„Felmegyünk oda?”
Majd egyszer felmegyünk oda.

Végtére is magamat kellene elfogadnom
úgy, ahogy vagyok.
Csak csitulna el a hajszott agyvelő,
e folyton sívó sivatagi por,
vetné ki magából a rossz magot
a sok-sok gyötrelmes redő,
nyugodna végre meg
a meztelen kis gyereklábak nyomát
égen és földön hiába kergető.

De gyors a lélek,
s messze csengő
Kós Károly
Erdélyt is visszazengő
templomának harangszava.

Csak engem lehetne elfogadni úgy,
ahogy a zebegényi kálváriát
stációról stációra
elfogadják a képzelt villanyok!
Irigyen ők is azt lesik,
hogyan fényeskednek fenn az égiek?

Itt, vagy ott
megállhatok-e végre úgy,
ahogy a fájdalomban született hegyek
fájdalmukat feledve állanak
az örök folyó felett?

Hűségesen és sóvárogva
elálldogálnék végre úgy,
ahogy Szőnyi képén
a fának támaszkodó paraszt
a Hold arany sugarainál
békésen várakozva álldogál
gyermekét szoptató asszonya felett.

Remekmű nem tűr magyarázatot.
A lélek, a szem, a kéz és az ecset
türelmes és tapintatos,
mint a festő népe:
e szegény magyar család.

– Ezt akartad? Láthatod
a holdaranyba vont idillt
s a fáradt zöldeket.
De a kiszolgáltatottak szégyenét és zavarát
fel ne vedd!

Kiszolgáltatók nincsenek!
És nincs szégyen, sem zavar.

– S neked ki az apád, ki az anyád,
kihez tartoztok, gyerekek?
Van-e e földön oly család,
melyben ti is találtok
támaszt és vigaszt?
S az is talál-e bennetek?

Az irtás szélén, a fénylő Hold alatt,
agancsát vesztett szarvas áll.
Jelent ez itt még valamit?

Óvja az ég! Gyilkos golyók elől
nem védi meg e satnya sarjadék.

A súlyos és tömör hegyek fölül
egy-egy csillag csóvázva leszakad.
Határon innen, vagy határon túl
apám, anyám, vagy tán valamelyik
atyai barátom az?

Legyen bármelyik,
élő vagy halott,
mindegyik ott van,
ahol én vagyok.

Amíg vagyok
nekem adják teremtő életük
érett gyümölcsseit.
Tőlük kapok
munkát, kenyeret,
pénzt, gondolatot.
Általuk és velük
hétkrajcáros könyvekké váltom
szellemük.

Nehéz a mellkasom?
Forrásom elapad?
Mi bajom van itt
„családtalan”?

Nem vagyok magam!

Ősz hajjal álmodnak
és dolgoznak nekünk
drága öregeink!
Én is viszem, vigyük tovább
a könyveik, fiam!
Álmodj velük és álmodj velem,
virágozz, édes nemzetem!

Telik neked húrok pengetésire,
ne vedd könnyelműen,
s telik nekem
költeményre és szabadságra is.
Havas, esős, avagy aszályos évszakon
úgy szeretnek minket e dolgozó szellemek,
mint saját fiaikat, unokáikat.

Nemzetemhez általuk
oly természetesen tartozom,
ahogy a hazai öcsi-hegyek
édes bátyjuknak hívják
a szent Kárpátokat.

Szakítsanak bár el tőlük
s az emlékeimtől is,
miként a beavatkozás,
a gyűlölet, a szégyen, az osztozkodás
elszakította tőlem
nagyobb és kisebbik fiam:
hozzám tartoznak ők,
miként az öregek,
s én hozzájuk tartozom,
mint magvetőhöz a mozdulat,
sarjadó vetéshez a remény,
éghez a csillag, folyamhoz kavics.

Hozzám tartoznak ők,
mint a gyermekkorom,
mint anyámhoz és apámhoz
eladott szülői házunk Vrácsikon,
mint házunk ajtajához
kutyánk és macskánk tartozott.
Ők már fényképen, napon,
örök napfényben fürdenek,
mert elszakíthatatlanok.

Mi bajom van itt
„családtalan”?
Míg lábamnál folyik a Duna
s kedvesem enni s inni ad,
s *Itt valahol, ott valahol*

Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar
értem és érted is összehajol,
mi bajunk lehet, fiam?

És mégis: érdekel-e valakit,
hogyan élünk úgy vagyok,
mint az utolsó magyar:
A nyáj, a csorda összetart,
csak a magyar hús szanaszét.
Kit érdekel, hogy nélkülük
úgy vagyok és úgy leszek,
mint elhagyott szék a hegyoldalon?

Kit érdekel, mi lesz velem,
ha elmennek az öregek
s nem tudom letörleszteni
nemzetemnek sok-sok adósságomat?

Mi lesz velünk,
ha ér, csermely és patak
kiszárad, s a vén folyam elapad?

.....

Múlton és jövődön mereng az *Este*,
Szőnyi kérődző tehene az udvaron,
mely a képhez ugyanúgy hozzátartozik,
ahogy te hozzám s én hozzád tartozom.

S mert oly törékeny a lombok csendje,
mint poharaké az asztalon,
szorongva nézek kedvesemre:

– Az élet vizéért jöttem,
s halálíg szomjazom?

Lugasban

Ahogy múlik az idő s csipkedem vadhajtásait,
alakul szép lugasom; látom, híznak a fürtök.
Örül a lelkem: szeret lugasom, s én is szeretem
összes vesszejét, árnyat adó nagy leveleit,
meg magamat is. De legfőképpen az Istent,
reggeli sugarait, este a csillagokét.
Jó itt várni e csöndben Angyalomat.

Mint kertemben a hó

Szép vagy és tiszta,
mint kertemben a hó,
meg sem érintettelek,
nem is mertelek,
néztelek csak,
nézegettelek,
gondolatban
simogattalak,
ágyad szélén
üldögélve
ébresztgettelek,
babusgattalak.

Veled szeretnék
fehéredni,
cserépkályhám melegében
ízlelgetném
lelkedet
és testedet
és főztödöt
és forralt borodat,
érthetetlen szereteted
ámulattal szeretném,
sohase unnám,
ringatnálak,
rengetnélek,
becézgetnélek,

érintetlen,
mint a hó,
belephetnél
s belephetnélek.

Kezdet és vég

Szívében sötéttel és fénnel,
az Élet Urának intelmével,
eljött hozzám az Angyal, éjjel.
„Szeret és szolgál az Angyal.
Szeret és szolgál vagy meghal.
Szeresd és szolgálj, s ha meghalsz,
szeretet lesz a jutalmad”.
Az Úr üzenetétől nem féltem,
szeretni én sohasem féltem,
örök szolgálat már a sorsom,
megáll ez rajtam, mint a koporsón.
S megszerettem máris az Angyalt.
Fehérben állt ott, égi ingében,
áttetszett teste a hófehéren,
fény a szemében, valami lobbant,
felgyúltam érte én is nyomban,
suhant előttem, én meg utána,
s elizzottunk az éjszakában.

Ma havas verset sütök

Itt szép nap süt, s a napsugárban
ráértemben verset sütök.
– Ki veled, csak ki veled! –
mutatom a Gonosz útját,
vagyis inkább így csinállok
szívemben szép Évácskának
jobb helyet, sőt, jó helyet.
De hát gonosz
egyáltalán nincs bennem.
Hogyha gonosz lakna bennem,
hogyan sülné meg a hó
ropogósra, versemben?
Sütök tehát, mint a nap, aranylábasban
aranykanállal
kevergetem
aranyrizsámat
s csak mondom, mondom, mondogatom:
aranyhapon
főzőgetem-sütögetem aransorsom,
nincsen gondom, gondolatom,
csillognék csak étellemmel,
életemmel hócukorban
hócukorként
hókockára
kavarognék, szítálnék,
hópelyheket napsugárral
pingálgatnék.
Jó lesz, vers, hinteléknek,
sülj meg végre, piruljál csak,
napsugárral kenetlek,
aranytálra tálalatlak,

az a fontos, Évácskának
jó legyen meg szép legyen.
Úgy várok rá, mint a tűzre,
mint a lángra,
nap hevében hófuvásban sülő versre,
de ha nem jön sütögetni, hókockázni
nem zokogok utána egy percig se.
Ám ha megjön,
szemtől-szembe ránevetek,
szemérintőst játszom vele,
sugarkámnak becézgetem,
csak ide vele, adja nekem havazását,
napsütését,
holdsütését,
sugarkáját,
mindenkéjét
fényességes cselédem!
Vászonceléd, mondtam neki nem is egyszer
tőlem telő finomsággal.
A szerelmit úgy becéztem, ahogy tudtam,
pogácsáját bármikor,
térdkalácsát reggelire,
bokacsontját ebédre,
mondtam neki tegnap is:
jó receptet adjon nekem,
sütők-főzők, az a célom, receptjéből
süssön fel a versnapocska,
ragyogjon rám,
itt legyen, ha azt akarom,
kuktálkodjon,
eszegessen, morzsálgasson, szenderegjen,
kenje hájjal testem, lelkem;

sütök neki verses rétest, havas almát,
piros pöttyös Paradicsom-
kertünkön át
csilingelő patakunkban órá várnak
piros, kék meg zöld halak,
– hallgassuk csak, hogy csobognak,
hogy pipálnak,
hogyan sülnek, illatoznak! –
– fehér havon mákos dió,
aranyvillán mandula,
micsoda jó kóstoló lesz,
mint a napot úgy sütöm ki,
nyelvemmel csak megízzelem,
oda ne égj, aranylábas,
égre-földre
jó napocska, süsd ki végre
havas versem Évácskának.

Szilvafa Lányok

Jönnek a Szilvafa Lányok,
fehérben, zöldben, kékben,
holdsugárban, napsütésben
kertecskémben földre szállnak.

Szépség sudár teremtései,
minden leányok lányai,
virágos karjukon hozzák
zölden a kéket, a szilvát.

Szilvafa Lányok, Szilvafa Lányok!
ragyogva előttünk állók,
kertünk menyasszonyai
ékesítsétek életünk.

Életem-halálom oldalán

Éppen nyolc éve, hét, vagy már ötven, hatvan talán?
Ott ültél életem-halálom oldalán
kórházi ágyamon, féloldalasan, ahogy lehetett.
Olykor rád mosolyogtam
el-elrédőn, hálával szívemben
néztem az életet, néztelek, s egyszerre
a mindenséget láttam benned
és általad, ott lengett és remegett
fekete-fehér hajadban,
az újra élő fényekben
suhogó nővérekben,
édesdrága természetben, mit újra megérintettem
s kívántam ölelni, mint azelőtt;
bizonyoságot szereztem, hogy valóban élek, élünk.
Két hétig feküdtem az intenzíven
s megmentették életem a doktorok;
sugárzó homlokod, szemed és szíved
visszahívott, s mint aki először látja e világot,
gyönyörködve néztem ideát
az életem,
az életet,
az életet,
s azt gondoltam, mennyi mindent
észre sem vettem azelőtt,
pedig már majdnem hatvan éven át
annyi drága élményt,
szépséget és jóságot kaptam,
de a szívem
nem bírta tovább az örömet és a bánatot,
azt, hogy mindent és mindent akartam;
és akkor ott, hogy újra láttalak,

s felkavargott bennem és körülöttem
a sajtó értelem, úgy sejtettem,
mégis csak avégre vagyok újra itt,
hogyan felkészüljek odaát,
mit és hogy is kell tennem és szeretnem addig is,
hogyha mennem kell majd újra s végképp,
úgy tetsszen nekem az ottlét, mint az ittlét;
azért maradnék ismét egy kicsit, hogy elérjem
a jóságot, hiszen élni csak úgy érdem,
ha megküzdök érte, érted is;
egyedül te voltál, aki segítettél, áldozatot hoztál
értem, nem kímélted időd, hited, véred és velőd,
mindent nekem adtál, mint az Isten,
még ha vissza is veszel tőlem
végül ezt-azt: szőnyeged, poharad, tested,
de amit adtál,
mégsem adhatod már másnak.
Két embernek is elég lettem volna,
tudom, a sok-sok bánat, amit válladra
és szívedre raktam, nem is tudom miért –
szerettelek, s még annyi kincsre vágytam
türelmetlenül, s azt is el akartam mondani
egy megfelelő pillanatban,
hogyan láttam Istent odaát a fényben,
majd együtt lesz az övével a lelkem
s a tied is ott lesz az ölében;
talán azért jöttem vissza, hogy elmondjam ezt,
s hogy szeress, és magad is megbecsüld, szeresd.
Emlékszel? – Akkor közelebb léptünk a műhöz
már a kórház udvarán – emlékezned kell –

a rezgő lombban megmutattam, ott az élet, látod,
virág és levél, itt még gyümölcs is terem,
nem tudok betelni veled, meggyógyultam érted:
– szeretlek és kívánlak, gyere, csináljunk gyereket
nyomban, épp azért, mert nem érdemled meg
a büntetést, hogy neked nem lehet.
Nem fér el bennem az élet szerelme,
ne védekezz tehát az Isten ellen, add a jónak
önmagad folyton, s csak öneki add, még akkor is,
ha már maga az Isten sem akarja.
És akkor újra fáj a lelkem érted,
és fáj Isten ellen, hiszen érted voltam, érted lettem,
aki lettem, jónak láttam őt és jónak magamat is,
mint minden teremtményt e földön,
méltónak és szépnek, amilyen te voltál
és te vagy azóta is, hogy veled újra megláttam őt
a reszkető nyírfalombban; nem szólt, csak reszketett,
szomorú volt és tehetetlen,
szomorú és szerelmes az Isten.
– Nézd csak! – ismételtem ámulatomban –
gyümölcs érik e kórház udvarán! – s nem tudtam még,
mivé lesznek a legszentebbek is.
Csobogott a víz a szökőkútban és a medencében is,
a liget fái közt két áldott asszony álldogált,
mint M.S. mester képén
Mária és Erzsébet.
– Emlékszel? Az ujjaik közt füstölgő cigaretta láttán
felháborodtam és rájuk szóltam,
mintha apjuk lettem volna,
sőt mintha magam lettem volna
az értük is haragvó Úristen:
– Most jöttem vissza a halálból,
értetek küldött vissza az elégedett és elégedetlen

Isten, hogy megmondjam: – Hagyjátok abba,
nincs jogotok elrontani magatokat és a magzatot! –
Ha értették is, hogy mit akarok,
hogy az élet értelme a folytatásban áll:
– Fogja be a száját, vén hülye! –
vigyorgott Erzsébetre a várandós Mária
s undorodva kiköpött felém.
Egy önkéntelen mozdulattal ekkor,
hogy magamat és őket is védjem,
ismét a Mester képéhez folyamodtam.
Felemeltem volna magasra a képet,
hogy szemükkel és eszükkel
és minden érzékükkel lássák
földi valóságuk égi mását:
Mária és Erzsébet találkozását.
De ott a kertben, várandósan,
szívük alatt a gyermekkel,
a megölhetővel vagy megszülnéssel,
az élet szentségét fölnevelendővel,
saját rossz tréfájukon hangosan nevetve,
s könnyezve a füsttől, öntudatlanságukban
nem tudhatták, hogy az Isten is
úgy emelné magához őket,
ahogy a Mester sugárzó képén látjuk.
A láthatatlan képet hallhatóvá tenni
szólnom kellett gyarló szavakkal újra:
szentek vagytok, mint a fának lombja,
az élet szentségét hordjátok hasatokban,
látom lényetek szívszorítóan szép sugárzását,
és sejtem már, a teljesség miféle extázisát
rejtí itt a hiány; éljetez hát,
és engedjétek élni a magzatot!

Jajszó pendült az éjszakában

Vonszoltam magam biciklimen, zárt utcában,
hol az örültek
inkább hosszú szobának mondhatnák azt az utcát:
embernyi fikuszok kitárt karokkal,
mint keresztre feszített
gladiátorok sorakoztak, hitükért s igazukért,
nem bírták tovább, fellázadtak
s meghaltak inkább az akasztófán.
Manapság ilyesmi nem fordulhat elő,
mondta a tanító néni, s hirtelen megöregedett.
Sötétség tombolt a képbén, de én már nem tomboltam,
a sötétség foglya voltam, biciklimmal együtt,
s lestem, hogy már megint a jólétet hirdetik folyton.
Nem tudtam hajtani, nem tudtam eljutni oda,
ahova igyekeztem,
s talán nem is volt célja igyekvésemnek.
Élet, ó élet, tengerek végtelen nyugalma
és végtelen háborgása,
ha csak a beteljesületlen vágyat nem tekintjük célnak,
mi végre álmodunk?
Szeressen valaki végre feltétlenül,
rengessen és ringasson,
s én is úgy szerethessem őt,
ahogy legszebb képzeletemben próbáltam nemegyszer.
Küzdöttem sokat, ismételtettem igazságokat,
hazugságokat soha,
de az a várva-várt egy nem jött el mégsem.
Igyekszem hát megőrizni a talált tárgyat mindvégig,
minél tovább, mégis úgy néznek rám a megfeszítettek,
úgy néznek alá az elveszejtő sötétségbe,
ablakomnak támaszkodva nagy zöld levelükkel
a fikuszok és a meglapuló asztalok,

kerékvetők, ágyak, székek,
ahogy én nézhetem legjobb szándékaimat,
a szabadság nem létező rendjét, legrútabb bűneimet,
mint szobám belsejét, immár örökké.
Ördög vagy angyal áll az ablakomban,
kívül, hátat fordítva nekem? Miért?
Mire szánta el magát? Pedig szerettem.
Szerettem volna megszimogatni, hogy ne tegye,
hogy valamit mégis megtudjak végre, de már zuhant,
lezuhant könnyedén, bennem pedig
recsegve-ropogva szakadt a seb,
mint pléhkrisztus a keresztről, ördögről a jószág.
És amint lezuhant az „ártatlan gyermek”,
a pelyhes fekete bárány, a macskaarcú lény,
szelíd és eltökélt zuhanása
jajszót pendített szívemben s az éjszakában.

Élni infarktus-országban

„Meghaltam, s íme, mégis élek”

(Jelenések könyve)

Két halál közt, múltam s jövőm halála közt
élek, halok,
nem voltam és nem leszek,
de most még vagy és vagyok,
vagyok és vagy.
Múltam s jövőm halála közt
egy hazáért, egy életért,
családomért s magamért, szerelmeimért
nem hiába küzdöttem.
Segíts, Uram, hadd folytassam, bírnom kell még,
nem hagyhatom abba,
jóságoddal, szeretettel, bánatokkal, örömeiddel,
áldott jó apámmal, anyámmal,
emlékükkel, testvéremmel,
három szép szál fiammal, sok jó öreg barátommal,
édes drága kedvesemmel
két halál közt éljek élet életekkel,
halandó és halhatatlan kiáradó szépségekkel,
ahogy tegnap, tegnapelőtt,
tüntess még ki folytatással engem.
E fordított világban fordított étellel
mire is mehetnék, mire is mehettem?
Időm immár vissza soha nem hozhatom,
jobb lett volna több jót tenni,
szeretni és szeretni, teremni és teremteni,
arcom fényes napnak nyíltan fordítani,
úgy mutatkozni meg, nem ily szomorúnak.
Úszkálni hús vizekben át-átfénylő halként,

csókolni virágait napfény-borzas lomboknak,
babonázó nőknek,
áldott szép pünkösdeknek rügylobbantó erejét
rajongással imádni.
Két halál közt nincs már messze az én másik életem,
hallgathatom: kórház-ország,
intenzív-osztály-Magyarország,
hallgatom a közel s távol szirénázó mentőket
– számontarthatatlan, mennyi szívroham!
Infarktus-országban, agyérgörcs-országban
engem is elvittek sötétségen túlra, Isten eleibe
ítéletre várni, mikor éppen házat építettem volna
magamnak, három fiamnak, földönfutó feleségemnek,
legyen végre otthonunk,
védvárunk, Istenünk,
ne kelljen e vadonban vadként csörtetni,
szívdobogva szimatolva meg-megállni,
fuldokolva futni,
golyók elől bujdosni.
Hogy lehetne meghalni,
mikor száz dolog van! Semmi sincs még készen!
S elhúzták a függönyt irgalmatlanul,
maradhattam volna örök sötétségben,
fényeskedhetne most örök világosság nékem.
Nem rimáncodtam, nem siráncodtam,
nem is könyörögtem,
könyörül rajtam, én Istenem, inkább átkozódtam:
mire kell az élet?
Nem véreztünk eleget, mint a sebzett állat?
Két pogány közt egy hazáért,
így kell kinyuhhadni?

szétbomlani? rongybabaként lecsuklani? széthullni?
Nem dolgoztunk eleget, nem tartottuk jónál jobban
semmittevő népedet?

Én Uram Istenem, hogy engedheted meg
földünkön e botrányt?

Mért kell belehalni örületbe, hajszába,
jövőtleniségünkbe

szívroham-országban, agyérgörcs-országban
mért csattog az ostor? Mért nem csavarjuk ki
ostoros kezekből, mért nem tapossuk el
kígyóinknak fejét, mért nem verjük ki
templomunkból, hazánkból
a szutykos emberárulókat?

Hogy juthattunk idáig?

Nyílik a föld szégyenünktől,

elnyűvödve, porba rogyva

mászunk, mászunk, magunk mászunk gödrünkbe.

Megalázkodásig, gerincroppanásig,
csak nehogy az Úr

feltámasszon, porból-sárból újra gyúrjon,

foszoljunk és oszoljunk szét inkább

semmivé, lényegtelen senkivé, elveszett néppé.

Én Uram Teremtőm, négy folyónk partján

s vesztett hegyeink közt

mi végre vagyunk még

maradék hírvivő maradék bohóca?

Befibrilláltunk.

Jöjjenek hát értünk ugrásra kész győztesek,

szívroham-országban jöjjenek a rohammentők

szirénázva, vijjogva

vigyenek el innen akár a pokolba.

Vagy mentsenek meg minket,

mentsék meg szívünket, indítsák el újra,

szeretnénk még élni.

Nekem is kegyelmezz, adj békességet,

nyugalmat, hadd nézzem örömmel
repkedő madaraink, ingó-bingó fáink,
fiaim, lányaim, drága kedveseim,
anyáink, nagyanyáink,
lehesen a színed előtt mind
illatozó jácint, hisz alig szerethettünk,
nem értünk rá soha,
dolgoztunk és harcoltunk,
infarktus-országban, agyérgörcs-országban
kenyeret kerestünk.
Én Istenem Atyám, te voltál a műszer,
a tudás és a hit doktorok kezében,
Mindenható voltál, az vagy, Uram, most is,
s mert szerettelek s te is szerettél,
megállt szívem újraindították,
nekem segítettél,
élni a halálból visszaengedtél,
s ha szeretsz még valóban,
szeresd a népem is, segíts most népemnek,
alig dobogó, remegő szívének,
segíts a magyarnak,
segíts most, Teremtőm,
emberi fajomnak.

2009. november

Az élet szerelmese
Jack Londonhoz

Jack, Jack,
te még tudtad:
„vagy a farkas vagy én”;

aranyra,
gazdagságra vágytál,
nem telt már morzsányi kenyérrre se,

te még tudtad
miért csinálják
a szegénységet és a gazdagságot,
te még valódi nagy kalandért
mehettél északra föl,

s megrakódva,
éhezéstől elgyötörve
szórhattad szét aranyrögöd,
aranyporod,

s a tócsa tükrében saját arcodtól
elborzadva
mégsem adhattad föl,

a beteg farkas éhes szája elől
foggal és körömmel
védhetted az életed,

– Jack, Jack, szent őszám
az alaszakai éjben,
te még szemtől-szembe kaptad a végzetet:
„vagy a farkas vagy én”,

a küzdő fenevad
elharapta volna torkod,
de ahogy az övét te haraptad el

s vére szádba csorgott,
visszatért testedbe az élet szerelme –

Jack, Jack,
de hát miféle szerelem ez az élet szerelme.

Torzul lelkem

Torzul lelkem hiányodban, Szerelem,
hol vagy erőm, hová lettél, Istenem!

Megöntözöm virágaid, alkonyul,
kicsit könnyebb, elmém már-már elborult.

Rossz vagyok, lám, kihalnék e világból,
bánatomtól, terméketlen vitáktól.

Elbujdostam, nem látok a szégyentől,
nincsen hírem Istenről, se emberről.

Ki tehetne jót e földön, valamit,
a gyűlölet mielőtt még elvakít.

Nem tehetek soha mást, csak szeretek.
Még akkor is, ha megfeszítenek.

Szerelemvirág

Belső ablakomban nyílik
a szerelemvirág,
csendben ragyognak
fehér szirmok, bibék.
Ma nélküled száll fel velem
a szobám, sötét van itt,
s e mély sötétben
nagy zöld levelek hajolnak
engedékenyen, puhán,
két karod és combod.
Bújtass el, te jó, te lány
virág, szerelemvirág.

Az öregedő szerelem

Lehet még veled pár évem, Évám,
sokszor le kell hajolnunk palántáinkért,
nincs más megoldás – öregszem, nézz rám! –
befektetni e földi paradicsomba
legyen elég annyi, hogy megéljünk.

Betakarítjuk a termést, s talán este
lesz egy kis idő leülni velem szembe,
asztalhoz, ágy szélére, megtudni
újra a legfontosabbat: szeretsz-e
még fiatal párom tiszta szerelemmel?

Elnyúlva égi és földi tisztáson
bilincstelen érted rezzen
sóvárgó lelkem; te vagy nekem, nincs más.
Miért s kiért is szeretné az Isten
a kertjében munkára jelölt munkást?

Mert az ő almájában ős-halált ettünk,
a Tílalomfa görnyesztő sugarában
úgy legyen hát, ahogy van. Örökké
dolgoznunk kell.
S hogy időnap előtt el ne vesszünk,
a halál halálán túl is muszáj szeretnünk.

Vállalás és szembeszegülés

Az nem lehet, hogy gyöngébb az én szerelmem
e halál-világnál, mely téged gyilkos kéjjel
sárba taposott.

Ujjal mutogat rád a nép, saját romlottságát felejtve,
s taszítva minket mélyebbnél mélyebb pusztulásba.

Mennyire szerettelek, de nem jól! S mennyit
vacogtam miattad,
hogy már megint összeestél a sarkon éhesen, betegen.
Elszirénázott veled a mentő, mint aki égbe szállna,
menekültem tőled, nem akartam pokolra menni érted;

szégyelltelek, szegény! Dermedten szemlélődtem
a kék-fehér rend rabságában, megdermedt sikoly,
tehetetlen.

Lemondtam rólad ezerszer, és visszasírtalak
ezeregyszer;
magamat sajnáltam benned, s kívüled is magamért
rimáncodtam,

félve, hogy nem láthatom többé tökéletes tested
tökéletes részleteit,
jó ízeid, vigaszom forrását, belém ivódott gyöngéd
mosolyod
nem ragyog rám többé. Képtelen vagyok elviselni,
elpusztulok,
kietlen mezőmben széthordanak pókók, hangyák,
rovarok.

Bűnöm, ha nélküled enyészek. Egyre nehezebben
viselem magamat,
nem téged, hiszen te vagy a szépség, fiatalság,

királynőm vagy, szegényen is, és mégsem irántad gyúlt
bennem a részvét,
magamat vetettem meg, sajnálva elmúlásomat.

Mi történhetett, hogy ily mélyen elromlottam én is?
Titokban szeretgettelek volna, megtagadva téged.
Körmeimről kéjesen nyalogattam a vért, te azt is
megengedted, hagytad, szerelemben önmagad
föltétlen adtad.

Épphogy moccan a tested, perzselő lángod árad el
rajtam,
testemben, lelkemben lobogsz, lángolok érted,
kinyílt virág,
tudom, mit tanultam tőled, izzó szerelem lánya,
mennyire szeretlek,
tudom, hogy enyém vagy, egyedül veled felejthető
e keserves világ.

Lélekrontók mocskában is

Lélekrontók mocskában is
maradj te olyan tiszta még,
amilyennek képzeletben láttalak.
Szerelmeddel sugározz csak át,
s a tisztaságom sugározzam rád
lélekrontók mocskában is.

Látóvá lenni vakon

VanVan, Maga Jó Hogy Van,
én is vagyok,
alapvető törekvésemben,
hogy egyszer majd valóban jó legyek,
legalább a Maga számára,
újra megerősített,
arcának felderülő mosolyával, ahogy váratlan
látogatóját tegnap fogadott,
karjának ölelésével, ahogy átölet, édes szájának
érintésével, ahogy remegő
csókomra visszacsókkolt, s ahogy teste
még buzgó forrását feltárta előttem
a homályban, gyötrő szomjúságom sóhajához
ahogy szomjúsága sóhaját hozzáadta,
s aztán, vagy azelőtt, ahogy a romló mosógép
zaját Illés úr lakásában együtt hallgattuk
egy picit, megérintette szívem
az élet magasabb rendű értelme,
látván előttünk a magas könyvespolcot,
a szeretet erős frontvonalát,
hogy ha majd vénségünkre
naponta egy-egy kicsit
elüldögélhetnénk egymás mellett
az öreg kanapén, s elmerenghetnénk,
ha felolvashatnék Magának, Szemem Fénye,
Legeslegjobb Barátom, hol pedig
Maga olvasna fel nekem.
(Közel kerülve a békességhez
már elmondhatom: milyen jó lett volna
látóvá lenni akár vakon,
előre látni megszégyenítésem,
ahogy ajtót mutattál nekem
azon a kitervelt karácsonyon.)

Ádvent Bécsben

Ádventi szívelégtelenségben
aranyvasárnap
elől ment a Fekete Ember.
Talpig aranyban
fiatal életekkel teli szájjal
harsányan fel-felnevetett.
Te aranysárga fényben
követted őt,
én kínai cipőben
bicegtem utánatok.

Nevettünk-e már együtt boldogan? –
nem tudom,
de azt gondoltam az úton:
szeretlek, holtomiglan,
mégis veszélyben fogy el az élet,
feltört lélekkel,
sebzett sarokkal.

Ahogy megláttam a várost,
s rámeredtem emlékezetemben
az otthoni lepusztult képre:
az utóbbi húsz évben
miféle tegnapi győztes, mai vesztes
bombázta szét
régi szerelmem fészkrét,
Budapestet.

Szeretni jöttem Bécset,
nem irigyelni,
bár első látásra
ő nem lehet bűnös,

szépségéért s csúfságunkért
mégis utálni kezdtem.

Sapka nélkül
a schönbrunni hideg szélben
megfájdult a fejem.
Neptunusz kútjára
ügyet se vettem.
Mária Teréziát
sohasem kedveltem,
Ferenc császár
pajeszos fejét
plakáton is
feltűnően utálok.
Piros nadrágját
mintha frissen festették volna
magyarok vérében.

Utcáról utcára gyalog
kanyargott velünk
a Fekete Ember,
egy-egy sarkon,
fényes üzletsoron
olcsóbb életet aranyért
csereberélt, alkudozott.

Legeslegjobb barátom
a Szent István katedrális
padjában térdet hajtott
a Mű és a Teremtő előtt.
Gótikusan fohászzkodott.
De amint kiléptünk
a kivilágított térre,
újra félni kezdtem,

hogy megfulladok
szívégtelenségben
az adventi várakozás
giccseinek giccseiben.

Még a pesti Vörösmarty-téren
sem jutott eszembe olyan éllel,
hogy *Irtózat* *hazugság mindenütt!*
mint e mesterséges káprázatok alatt.
A kínálat könnyen átcsapott felettünk.
A pénz gonoszsága
itt is a gyöngéket sodorta el.

Gazdagon terített asztal
volt az esti utca,
a Fekete Ember élvezettel
csörgette az aranyakat
és szopogatta a csontokat,
s úgy ment tovább,
mint aki pontosan tudja,
hová vezet és minek.

A fényes birodalmi lomban
vérszagnak már nyoma sem volt,
s hogy közömbösítsem a szirupot
és rossz szívemben hullámzó haragom,
valami enyhülést kerestem.
Verset próbáltam írni
a Hofburg és a Városház előtt.
De fényeivel a híres karácsonyi vásár
leköpte a költészetet.

Hogy falták a kolbászt és itták
a snapszot és a forralt bort
mai magyarok!

Elállt a szám és a szemem,
hogy mennyien vagyunk,
s mint egy pesti kocsmában
otthonosan kurjongatunk,
kurjongatunk!

A Városháza erkélyén
Nagy Imre
a magyar semlegességről szónokolt.
Győzelmi mámorában a maradék
birodalmi sógorság
álmai ködében hangosan nevetve
azon sem csodálkozott,
hogyan került a császár
a mi erkélyünkre.

Jó lett volna érteni
azt is, hogy kifizetetlen számlánk
miért nem nyomja a Habsburgok lelkét
Pesten
a Ferenc, József, Erzsébet és Teréz körúton,
sem a Ringen és a Burgban.
Leninét meg Sztálinét sem nyomja
a moszkvai mauzóleumban.

*„Csapataink harcban állnak,
a kormány a helyén van...”*
szólt az erkély,
s a magyarok ezt úgy értették: itt az idő,
most vagy soha,

fogyasztatok, véreim,
hagyjátok euróitokat
a vásárunkban, aztán
mehettek békével haza.

Valaki megszegyenülten
jajongott bennem,
hogy megcsúfoltak várakozásomban.
De mintha csak magamat sajnáltam volna
szorongva, szeretetlen.

Vezérnek élénk észrevétlenül
újabb életekkel teli szájjal
újra a Fekete Ember penderült.
Ruhája alól kivillant a csontja.
Jobb a bizonyosság,
mondta valaki a sorban,
ha már nincs égi jel
és nem is hisszük el,
hogy lesz még,
ha már nincsenek
Betlehembe tartó
bölcsek és pásztorok,
s szóródik a nép, mint a por,
mivége ég életünk szerelme,
növények mivége szeretnek,
mivége csillognak városok,
s te mi végre szeretsz, Istenem,
szeretni nekem kellene,
mivége jóságod, haragod,
türelmed és akaratod,
s ha menni és menni kell tovább,
vezetőnek mért nem a Kisdedet
küldöd, az Ember Fiát.

Küldj mosolygó Illéseket,
kemény kis Gellérteket,
ne a pénzt és a halált
kövessük egész életünkben
a grinzingi dombokon át,
Döbling felé.

Sempre libera

*Ez az az éjszaka,
Melyre szörnyű, ha jön a holnap.*

Ady

*Isten csalódott volt. Megengedte
az emberpárnak, hogy saját maguk döntsenek,
kinek akarnak engedelmeskedni.*

*Azt az utat választották,
amely csak boldogtalanságot
hozhat számukra.*

*Túl késő volt már, így nem maradt más hátra,
mint egy fájdalommal telt bűnbánat,
és szembenézés a büntetéssel*

(5M 30:15-19).

Fekszem a kertben, csillagos ég alatt,
azon a helyen, hol tegnap éjjel
te feküdtél a csillagfényben hanyatt
s én a testedbe-lelkedbe merülve
hosszú és mélyen izzó szenvedélyben
annyira még sohasem szerettelek
a hűség fényes ködében, szabadon
és soha nem voltam még ennyire
a megcsalt Istennel magamra hagyva.

Már hiába beszélünk egymásnak;
letértünk az útról. A gyümölcsöt
megettük, szabad akaratunkból.
Megkeseredtünk tőle. Tudásunktól
olyan úzóttak lettünk, mint az állatok.

Isten kertjéből kiűzötte
a végleges pusztulás előtt
hányszor kell még meghalni?
Kereshetjük a boldogságot,
de már nem találjuk sehol,
mert letértünk az útról.

Szenvedéstörténetünk

1.
Anyám megálmodta apám,
muskátlis szerelem volt az álma.
Valóban úgy ment lánykérőbe
apám, piros muskátli ragyogott
ünneplős kabátja gomblyukában.

1936-tól 1987-ig,
esküvőjüktől 51 évig
élt apám hűséges szerelme
anyám iránt,
s még azon is túl.

Amíg csak élt anyám,
2001. november 17-ig,
s hiszem, hogy azon is túl
él szívében apám iránt
megálmodott álma,
muskátlis szerelme.
Látom, hogy az ég ablakán
együtt néznek le rám.

Tiszta ámulat volt a lelkük
s ővelük az én gyermekségem.
Nem is tudom, mit néztem,
mit is láttam rajtuk.
Elégtek hitük és becsületes
szerelmük tüzében tiszta fehérré.

Egymásba olvadtak bennem.
Amíg csak élek,
muskátlis álmuk ég a szívemben.

De már eltűntem én e vágyban,
fényt faló sötétségben
bujdosom lakatlan szülői házban.
Senki és semmi sem védi
gyermeki fényem.

2.

Gondoljátok meg, gyerekek,
most, amikor újra eltévedt az idő,
hazánk nagybirtokosainak földjén
kizsákmányoltak hajladoznak
a fideszes-szocis-liberális-kapitalista
Magyarország megteremtéséért.
Gondoljátok meg, gyerekek!

Apám és anyám hozománya
'36-ban egy-egy hold föld volt.
'45-ben kaptak még öt holdat.
Hamarosan mind a hetet
bevitették velük a tszbe.
Alig egy emberöltő múlva
„szétvertük” a tszeket.
Mehettek és mehetnek kis földjükkel az öregek
a föld alá, a mennyekbe, ahová akarnak.

A bűnösök bűnére nincs bocsánat,
sem büntetés. De bűnhődés
bősséggel jut az ártatlanoknak.

1959-ben, amikor még akasztottak is,
főként munkásokat és miniszterelnököt,
mikor a bőrkabátos kizsákmányolók
újra lesöpörték a padlást,

anyám és apám elengedett engem Budapestre.
Hogy ne kelljen túrnom a földet.

Munkás lettem a Kapagyárban.
Kezdetben síncsavarokat válogattam,
zsíros kenyereket ettem,
és verseket próbáltam írni
a szabadságért, az emberi méltóságért,
a szegénység, úrhatnámtság és szolgaság ellen.

3.

Piros barackfámra
földem menyasszonyával
a győzelem jelében
esküdtem örök szerelmet,
hogy én őt el nem hagyom.
Sziromhullása fátyolában
nem láttam a Gonoszt,
nem láthattam előre vereségemet,
de láttam nemsokára
tisztátalanná lett feleségemet.
Csikorgó lélekkel kidobtam
házamból az árulót, mégis visszajött:
„Megmosakodtam”
mondta szemembe nevetve,
„újra tiszta vagyok!”

Anyám és apám előtt
be is sározott engem,
követelte a részét.
Megcsúfolt, akit szerettem,
gátlástalan becstelenséggel
harcolt a házáért – nem ám a hazáért! –

a Gonosz fattya.
Addig nem ment el,
míg a pénzét meg nem kapta.

4.
„Mentsük meg a fiúnkat, Apja!”
S eladták értem a házuk,
kifizették hiénájuk.
Elűzetett szülőföldjéről
háztalan apám és anyám,
elűzettek hozzám, Pestre,
panelmagányba, föl, a negyedikre.

5.
Hamarosan újra megnősültem
s négyen laktunk a kis lakásban.
Anyám és apám akkor már előre látta,
nem várhatja meg két unokáját.
Nem várták meg, hogy az új meny
kirúgja őket;
négy éven át éjjel-nappal
hazakészülődtek.

6.
Pestszentlőrincről villamossal
jártak a nagycsarnokba,
nyugdíjasként húzták az igát,
pincétől padlásig
hordták-vitték pultra az árut,
dolgoztak hajnaltól szakadásig.

7.

Négy éven át, életen át
dolgoztak, imádkoztak, reménykedtek:
„Csak még egyszer segítsen
haza bennünket az Isten!”
Falujukban telket vettek,
kétszáz kilométert utaztak oda,
kétszázat vissza,
vonatoztak, hétvégeken építkeztek.
S megérték feltámadásukat.

1974 húsvétjára felépült
falujukban a házuk.
Elköltöztek Pestről,
boldogan hazamentek.

8.

Ablakukban
kicsit még kivirágzott
anyám és apám
muskátlis szerelme.

9.

Húsz év múltán merenghetek:
milyen volt szőkesége...
Második feleségem is elhagyott.
Ő is követelte lakásunkból a részét.
Szerelem-áruulásunkban
gyerekeinken megosztottunk.

10.

1910-ben, mikor apám született,
a magyar nép még reménykedhetett,
akkor még egészben volt MAGYARORSZÁG.
Bánatában és örömében az én apám
még harmincnyolcban is dalolhatta:

*„Krasznahorka büszke vára,
Rászállott az éj homálya,
Magas tornyán az őszi szél
Régmúlt dicsőségről mesél.
Rákóczinak dicső kora
Nem jön vissza többé soha.”*

Hegyeink között, a Kárpátok alatt
már tizenötmillió
fájdalmas hangú tárogató
sem tudná elsíratni sok-sok siratni valónk.
Azt, hogy ellenünk mennyi bünt követtek el!

S hogyan tudott meghalni apám
77 évesen, v é l e t l e n ü l
j ú n i u s 1 6 - á n.
Belezavarodtam,
ahogy belezavarodott
történelmünkbe annyi sorstragédiánk.

Mikor anyámmal apám sírjánál
kellett volna csendben állnom,
N. I. kivégzése és újratemetése napján
reménykedő tömegben vártam
a Hősök terén boldogabb jövődönk.
Hazánknak álmodtam szabadságot.
Rajtunk ott is irtóztató csúfság esett.

11.

A legújabb tőkefelhalmozás éveiben
ismét szorgalmasan adták-vették
az országot és népét.

Baromvásáron. Sok kicsi és sok
tömegméretű nagygyűlésen.

Szégyen, mennyit tüntettem akkor!

Ostobaságomban a hazaáruló
kétfajú „elit” szekerét toltam.

Huszonöt év alatt

nyolc miniszterelnököt emeltünk föl
és ettünk a tenyerünkéből.

Kölcsönökből, segélyekből éltünk,
és még élünk! – Szégyenérzet nélkül
naponta fogadtuk el,
hogy végünk van, végünk.

Túl drága a legrosszabb demokrácia,
túl sokba kerül
a tékozló állam, a kormány és a pártok
túlduzzasztott apparátusa,
túl sokat esznek
a hazai és nemzetközi zsványok.

És nem laknak jól soha!

Csúfságára nemzetünknek,

felejtve régi vitézségünket,

részegen és tunyán

felfaljuk népünket,

anyánkat, apánkat, hazánkat, gyerekeinket,

szentséges Istenünket.

Mivé lettünk! Mivé tették!

Válasszatok!

S az istenadta nép
széttárja üres kezét:
nincs miből – mit csináljunk –
nincs vezér!
Sír és kacag,
kézcsókot és barackot ad
minden választott bohócának.

12.
Szegény apám és anyám
mint Krisztus a kereszten,
túl sokat szenvedett.

Amíg csak élek,
siratom őket és vérzek.

De ők most is boldogok.
Tiszta szívűen
mosolyognak rajtam s az egészen,
mert valóban meglátták az Istent.

Hívogató

Hajlékony gerinceden csillogó csepp remeg,
keskeny válladon szétomlik hajad,
illatodban hegyi szénát forgatok,
más nőt ma sem érintett paraszt.
Erdők lobognak égő testedért bennem,
sűrű fenyvesek tisztítják tüdőm,
nagy léptekkel járom a földem,
szeretlek, pacsirtás mezőm.
Emelkedsz, madaram, emelkedem.
Fejem búbjáig bizsergek érted,
öllelek szénaboglyák tövén,
tengerzöld szemed párás látomás,
izgató titkod ha megfejténem,
új és még újabb titkaid raknád ki eléem.

Nem kell már lesni-várni a szabadságot,
itt vagy te nekem, nem kell meghalni érted,
te vagy a szabadság
bűnösként vagy szentként
az életem veled szabadon élelem és énekelem.

Nincsenek hamiskás színei szavaimnak,
van égis erő mezőm, csillagos palotám,
nem húzódok meg szelíden egy egérlyukban.
Sóvárogjam szűz pipacsok pirosát?
Egy se volt szűz, se agg, se óvodás,
mind csak mímelte, hogy szeret.

Bontogassam tovább rózsáim szirmait,
tapogassak bugyviszín virágokat?
Szimatoljak hirtelen sült húsokat
olthatatlanul, vérré szomjasan?

Ó én esendő emberi állat!
Fussak még, mint a nyúl, az igaziért,
míg agyon nem lövetem
egy vadással magam?

Lógjon ki a nyelvem, mint annyi hülyéé,
búsongjak, hogy elfogy a magyar?
Fölneveltem úgy-ahogy hármat
s te vagy itt nekem minden gondolatomban
örömöm és bánatom társa,
olykor oly közel, mint e pohár,
csókolom a szád, Szerelmesem.

Belőled erdei szamóca illata árad,
bokádból vadak szökkennek vállamon át,
fuss tőlem el, most meg fuss ölelő karomba,
igéző igém, szívembe csomagolva.
Öleljük át a cseresznyefát,
tetézzük jószágunk erejét,
terítsük ki gyönyörünk a napra,
szeress és szeretlek,
de meghalni még ez se elég.
Születésed óta vártál?
Születésem óta vártalak.

Virágozz virágom,
nekem illatozzál,
nekem harmatozzál,
ne kóborolj el messzire az erdőn,
ha gombát szedni mész
gyere haza a magad örömire,
ha elvesznél, engem vesztenél el,

ketten vagyunk e világon, te meg én,
létünk máséhoz hasonlíthatatlan.

Teremtőnk fénye ragyog szememből szemedbe,
add a kezed, járjuk be paradicsomi palotánkat újra,
nincs több terünk, nincs több időnk,
életünk élni csak itt lehet.

Veled ültettem, veled vetettem, arassunk együtt,
légy velem és kertem virágaival boldog.

Valaminek az átmenete

Öröm fénye villan arcomon,
röppen s leszáll ősz homlokomra.
Mennyire hiányzol, Remény!
Szerelmesem! A pillanat
múlt időbe rebben újra;
mégsem leszel vasárnap velem.
Ünneped másé, nem adod nekem,
majd egyszer, talán, ha hull a hó,
addig is legyek magam, türelmesen,
legyek magamnak ünnepe,
köznapjaim legyenek ünnepek,
hiszen a szép reményre várni jó,
ha pedig gyorsan aláz a várható,
az is csak valaminek az átmenete.

Pünkösd jövetele kertemben

Tizennégy szál liliom,
fehér liliomszál,
idén újra illatozz,
ahogy tavaly illatoztál.
Amott pedig
tizenegy szál liliom,
fehér liliomszál
ablakom alatt
ékeskedik, bomlik,
te ültetted őket mind.
Jön a Pünkösd,
tisztaságot hoz.
Lelked árad,
a láng leszáll
tizennégy szál liliomra,
itt is, ott is
tizenegy szál,
tizennégy szál liliomlány,
két csoportban
körülfállnak,
megcsodálnak benneteket
száznál többen
a szent lángban
izzó piros pipacsok.

Szeretlek látni meztelen

Kincshalmazom,
virágzó aranybokrom,
neked énekelem
az elérhető öröm énekét.
A teremtés érintettje vagy,
dalommal meglágyítalak.
Nem lesz jó nekünk,
ha a vágy csak vágy,
űr és felejtés marad.
Szeretem arcodat,
virágzó, termő fáimat,
hűséges növényeimet,
cikázó madaraimat,
szeretlek látni meztelen.
Ahogy lehajolsz veteményesem
termő soraiban,
két szép bicegő melled
erre meg arra béget,
dúdolom virágzásodat,
két kemény bimbód
dúsan barnálló dudorát,
sejtjeim bizsergő zenéjét,
újra meg újra a beteljesülést.

Hogyan élünk?

*Tekintetünkben hajh! nem az elvesztett,
Az el nem nyert éden fájdalma van.*

Vajda János

Századok múlnak, ezredévek,
nézzük egymást, két ágyrajáró,
vágycsozunk és vizsgálódunk,
vagy itt, vagy ott egy állomáson.

Senki se tudja, mi történik.
Hogyan éljük az életünket?
Istennek és magunknak is
bocsássuk meg az édenünket!

Tegnap még fontos volt a testünk,
szerelmünk fénye még fontosabb.
Én holtomiglan azt reméltem,
örökké most már velem maradsz.

El-elcseréltük magányunkat,
hetenként egyszer, hétvégére.
Most visszavetted, ahogy adtad,
jöhet akár az élet vége.

Hálódba kerültem, mint a hal,
de elengedtél: „szabad vagyok”!
Csakhogy ebbe a szabadságba
naponta szinte belehalok.

Harmatos kertemben

Fűben, fényben térdepelve
gombát szedtem reggelire,
nagy marokkal, óvatosan
harmatos fűre lepakoltam;
retket is szedtem, pirosakat,
négy kis retket, elszeleteltem
jó vékonyra, zöldhagymát is
szedtem hozzá, azt is négyet,
napocska is igézve nézett.
Ennivalóm ölembe vettem,
konyhám tüzén megsütöttem,
gombát, retket mind megettem.
Akkor én már hetvenhat voltam.
Az volt rossz az örömben,
macskámnak csak keveset hagytam.

Művelem a kertem

Amerre nézek
itt egy pipacsvirág-folt,
ott egy pipacsvirág-folt.
Hol ontják, hol nem
piros véretem.
Míg erőmből telik,
épül, szépül a kert.
Jóságaim, szépségeim
már elgyöngítenek;
hosszabban nézek a semmibe.
Még milyen képeket
hívhat elő a végzetem?
Amit kaptam, nem érdem,
amit adtam, kötelességem.
Nehéz egyedüllétem
szabad emberi sors.
Tegnap még voltak itt,
ma már senki sincs.
Amíg én itt vagyok
megművelem a kertemet.
Ha innen elmegyek,
lesz-e ki sóvárogja még:
pipacsok, lehetne nyílni még!

Liget Szépe

Vadvirágot szelídítettem,
szépség ragyog kertemben:
liget szépe, fények fénye,
jó lesz így a virág vége?
Jó csak nézni, befelé becézni:
Ligetem Szépe, zöldön sárga
életöröm ékessége,
sötétség ellen szelíd fény.
Mért jó az ember
s miért rossz a másik,
mért nem illik rész a részhez?
Mit tehet a jó a rosszért?
Harag ellen szelídítettél,
szeretet vége, virág vége,
mit tehetsz te, s én mit tehetnék?
Mégis jó lesz a virág vége:
Csóró kórok leszünk újra,
visszavonulunk a földbe,
magvainkból virágok nőnek
testvéréül a csillagoknak.

Az légy, aki gyermeknek voltál

Az légy, aki gyermeknek voltál,
s ha szívedbe fészket ver a szeretet álma,
légy hű szerelmedhez, s lelked tisztasága
lesz békéd és nyugalmad buzgó forrása.

A tisztaság elsiratása

Magadat siratod, szerelem,
jóra való magad, lelkem,
sírsz alattam, sírsz felettem,
hallgass már el, tehetetlen!
Bolond madár, bolond madár,
párjára már hiába vár.
Tisztaságra hiába vár.
Testet adott, testet kapott,
örömében megfúlhatott.
Csereberélt, áll a vásár,
viheti a kárhozatot.

Elküldtem

Elküldtem Évát,
és most fáj a szívem utána.
Nem vigasz a vers sem,
bánatom is hiába.

Szégyenemtől ég a fű,
ég a fa, kertem minden bokra
e lassú elmúlásban
hosszan harangozza:

egyedül halsz meg, Ádám!

Poklok partjain

Élet-Isten gazdag világosságában
gonoszok rejtőznek álruhában,
szeretet álarcába bújva
vedlik kígyóbőrüket
újra meg újra.
Mosolyogva, sziszegve csálnak
csapdájukba, mondom magamnak
és minden vaknak.
Látni se merem, mit akarnak.
Megdermedve állok
életem és hitem maradék özönében.
Akit szerettem, akiért térden álltam
mélységek fölött
fegyelmezetten, hol ziláltan,
hiába kiáltottam: szeretlek,
mondd, hogy te is szeretsz,
akiért elmiséztem éveket, évszázadokat,
tudom már, hogy ő is csak egy a bűnösök közül.
Május, Május, kárhozat, Napistenem,
irtózat remegtet, szétdurran szívem
e fény- és virágözönben, rögtön meghalok.
Mindegy, hogy vagyok, vagy nem vagyok?
Kit éjjel-nappal öleltem boldogan,
gonoszok öröklött gonosza
mióta megfogant.
Vezess még mélyebb pokolra, sötét angyalom.

Menekülési kísérlet haza

Boldoggá tennél, ha elfogadnál,
házadban, szívedben otthont adnál,
ha elvállalnád maradék életem,
boldogabb lehetnék szülőföldemen.

De mit tudnék adni én neked?
Egy megöregedett kisgyereket?
Barátságot, szerelmet? Te gyönyörű
énekiem forrása, boldogabb hegedű!

Karácsony

Fölém hajol
anyám, Mária, apám, József,
bölcsőben én a Gyermek vagyok.
Bennük a szeretet ragyog.
Az adventi csend
csillagot álmódott
földes kiskonyhánkba.

Békésen alusznak a pásztorok.

Van itt egy ház

Van itt egy ház,
és benne egy ember,
versből van a ház
és versből az ember.

Fenyőm is versből van,
kinn a ház előtt,
pontosan hét fenyő
lehel jó levegőt.

Istenke mosolyog
kertre és virágra.
Ha én is elmegyek,
gaz vár e világra.

Angyal a kertemben

Egy angyal gereblyézett a kertemben,
fehér ruháján áttetszett a teste,
de a lelkem inkább a lelkét leste.

Azt mondják, az angyal nem férfi, nem nő,
nemtelen szellemalak, Isten küldte,
hogy a sok-sok levelet összegyűjtse.

Láttam már őt télen, hóesés ruhában,
meghökkenve néztem ablakom mögül:
ki sepri a havat házam udvarán?

Akkor se szólt, csak dolgozott nyugodtan,
én meg benn a szobában dideregtem
érthetetlen nagyra-gyúlt szerelemben.

Megpróbáltam magyarázni a dolgot:
szeret az angyal, mert szeret az Isten.
Kicsit mégis jobb lesz, ha később visznek.

Most nyár van, hőség, akkor meg hideg volt,
de mindig hullnak levelek a fákról,
hol vagy most, Angyal, e csúf valóságból.

Jön az ősz, azt is túl kellene élni,
ha szünet nélkül hullnak a levelek.
Nagyon kell akkor ismét gereblyézni.

Ha nem látom soha már, falevélként
hullok el én is, de eljön az angyal,
el kell hogy jöjjön, mégis gereblyézni.

Akivel reggelente harmatot szedtem

Szeretem azt a jó kis gyereket, aki voltam,
akivel reggelente fényes harmatot számoltam,
szeretem őt szentkirályi mezőnkön, a Malomárok partján,
rétünk harmatos tisztaságát ökörnnyállal
ővele húroztam, csillogó fűszálakon ragyog a táj,
felkelő napom pengeti a lelkem sugaraival,
általa sugaras az én gyermeki ámulatom,
ővele vagyok a tisztaság kellős közepén,
értünk vannak a fények, milliárd csepp harmatban
csendesesen őneki fénylek, most születik öntudatom
és alázatam, szól a pacsirtás ég, szépségből bujdosik
a szépség, élelem a lelkem, élelem, hogy átragyog rajtam
a zöld meg a kék, öröm aranylik hajamban,
észrevétlenül s mélyen a szívemre szívom,
Isten, a szereteted, bár a neved se tudom.
Hogyne szeretném azt a kis gyereket, aki voltam,
ővele öregedve újra gyermek lehetek
mindenütt, minden tiszta vágyakozásomban
és gondolatomban, a boldog szerelemben is,
a duruzsoló Malomárok partján, Vrácsikon,
szülőfalum mezítláb fölvert porában,
Szentkirály fényes mezején, bár nem is akartam,
nem is tudtam, mennyi termékeny szépségben
látszottam, szánthattam és vethettem ővele,
aki az eke szarvát fogta, s ővele, aki a testvérem adta,
derékig érő fekete haját előttem kibontotta,
hogy kibonthassam magamból a csodálatot,
hát hogyne szeretném az ő fiúkat, azt a kis gyereket,
akivel a reggeli fényben őnekik most is harmatot szedek.

Van Gogh-i napsütésben

Hogyan mondhatnám el fogoly-létemet,
hogyan mutathatnám meg neked
tökéletes tökéletlenségemet,
Isten egyre gyöngülő utánzatát
e Van Gogh-i napsütésben.

Hogy miért nem bírja ki magát az ember,
azt látom e szilárdnak tűnő
ingoványos lápon,
s hogy miért lehet, vagy nem lehet szigeted
kertem pipitér-tengere,
életem és halálom fénye
majd megvilágosítja neked,
ha kidobbantja szívemből a szíved
a szerelmi üzenetet.

Nyílt bujdosó vágyakozik utánad.
Miért is rejtőzködne bennem
ma érted, tegnap más után
égő sóvárgás testemben, lelkemben.
Miért sütné rám Isten kegyelme,
sugárzó arca fénynél fényesebben,
ha nem a te arcodra,
szemedre, szádra, homlokodra,
ha nem a te boldogságodért
küldözném biztató pillantásomat.

Szétáradó létem boldogabb
igába fogva nem könnyelmű vágy,
nem léha ígéret,
hiszen csak együtt tehetnénk könnyűvé
a vágyott szárnyalást.

Újabb életet látok és élek,
holott már kicsi koromban
halálra érlelt az őszi ég.
Merő parázsban állt és nézett
be rám az ajtórésen
a Gonosz.

Hanyatt feküdtem az ágyon,
testem-lelkem pokol tüzében lángolt
s a tüzes ember csak intett,
talpig parázsban izzott,
suttogni se mertem
halálfélelmemben;
szikrázó ujjait most is látom.

Hívott, menjek vele.
Két égő fekete szeme
a szemembe mélyedt,
gyöngé voltam és lázas,
követhettem volna a pokolra.
De nem mentem el vele.
Meggyőzött engem az Isten,
hogy az Élet győz a Halál felett.

Nem tudom, hogyan tértem magamhoz.
Negyvenkét fokos lázban égtem,
szívem lángokban edződött magányra,
s akkor egy őrült vendég
így beszélt anyámnak:

„Itt a nyíló barackfa alatt temetjük el
a gyermeked, szép sírja lesz,
asszonyom, meglátja!”

Értetni szerettem volna
mit akar velem a váratlan vendég,
de gyermeki erőm valakik elfigyelték;
erőm semmivé lett,
s a virágzó barackfa alatt elaludtam.

Még akkor nem hazudtam
és nem gondolkodtam azon sem,
hogy mit bízott rám a nagy magányos,
a mindenkben rejtőző nyilvánvaló,
a legfőbb jó.

Kertem fáin és virágain
ő a fényes tavaszi takaró,
az ő álmait őrzi a fűszál.
Lassan bontogatja szirmait,
illatozó lelkét
szívünk és szemünk előtt.

Olykor házunk ereszén alszik,
mint egy kis veréb.
Jó volna tudni, mit álmodik
derengő mosolyában.

Csak ő tudná elmondani neked
a reggel szertesztét csillámló értelmét,
hogy pipitéres kertem tengerpartján,
milyen alkut is kötöttem,
hogy beérem e földön
szépséggel, jósággal, énekekkel.

Ő hosszabbította meg az életem,
mikor ujjával fénybe rajzolt engem is;
szembe szállt a Gonoszokkal
csecsemő koromban értem is.

Tudom, hogy nincs őhozzá fogható.
Benned is őt keresem,
s érted is őérte vágyakozom,
mikor csak szemed gyönyörködtet,
mikor fénybe öltözöl,
és forrása vagy öröömnek.

Hozzád meztelenséged illik jobban,
rajta meg a létezés áll jól
bármilyen alkalmi ruhában.
Most is látom jövetelét,
ünnepre mosolyba öltözöm,
s legyen bár szomorúság a köntösöd,
lelked éltető leheletét nem nélkülözhetem.

Miért kellene torzová bomlanunk?
Hiszen enyém vagy, mint a börtönöm,
melyben az életem szabad költemény.
Nem szabadulhatok nélküled.
Sem az Isten, sem én.
Sem a hó, sem a fény,
sem a fehérbe lobbanó almafa,
kertem tízezer nyíló pipacsa,
életünk vérpiros egyszeregye
velünk lobbant ma új szerelemre.

Bogarak násza, méhek csapodársága,
hegyek sötétedő tömbje a fény előterében,
fényesen hullámzó szálak ezüstös sziluettje,
kik a vonalról mindent tudnak,
tavaszunkban boldoggá pirulnak,
és mégis hamuvá és porrá múlnak
egy intésére az Úrnak.

Tünékeny álmaim tűnnek a Hold alatt,
szerelmek és barátságok
fakadnak és szűnnek,
ugyanazon az ágon
virágoznak és múlnak.
Ne társulj máshoz,
velem és álommal számolj.
S aludj majd velem egy csöndes sírban.

Sötétből fénybe

Magamtól megyek vissza,
megyek vissza magamtól.
Már elképzelttem akkor is,
hogy kidobtál a házadból.
Szabadon megyek vissza.
Ha nem mehetek ágyra,
megyek majd ágy nélkül,
hajnalban, hogy meg ne láss,
locsolom növényeimet,
gondozom virágaimat,
amíg te ágyban aluszol,
magamban kicsit jajgatok,
sírok néhány csepp harmatot,
hogy milyen is vagy,
milyen is vagyok!
Én vagyok vagy te vagyok?
A növények nem tehetnek
rólunk, a macskák sem,
hogy itt lakok vagy ott lakok,
kint vagyok vagy bent vagyok,
talállok-e vigaszra ott,
hol sötétből fénybe illanok.

A vérző Bárányhoz

Önként állok eléd,
nézd fejem virágát
szíveddel szemközt,
emberi méltóságom
előtted omlik semmivé.
Vágyott emberarcom
rég jó erőt sugárzott,
de gyöngé létemben már
nem érem el jóságod.
E teremtett világon
mindig csak dolgoztam
és mindig imádkoztam.
Forrásom vagy, bennem élsz.
Élet-szolgálatomban
szeretni tőled tanultam,
sorsom elfogadva
bírom keresztem még.
Közelebb az éghez
ott kell majd fölállnom,
te vérző Bárány,
hol örök példád ég.

Pietász

Anyám se szeretett jobban,
mikor a kisfia voltam.
De ő már elment, messze révül,
te vagy itt nekem, menedékül.
Pietász öledben látom
magamat innen s a túlvilágon.

A Hét Krajcár könyvei

1993

Móricz Zsigmond: *Hét krajcár*, elbeszélések, reprint

Tamási Lajos: *Hazatérés*, válogatott versek

Benke László: *A kihalt játszótér*, válogatott versek

Varga Domokos: *Kutyafülűek*, novellák –

Varga Domokos György: *És így tovább...*, szociográfia

(*Apja és Fia munkája egy kötetben*)

1994

Szabó Pál: *Tiszta búza*, válogatott novellák

Kuczka Péter: *Út a folyóhoz*, válogatott versek

1995

Benke László: *Gyalogos riportok*

Gergely Mihály: *Mi, gyalogrendűek, korkép hetven jegyzetben*

Molnár Zoltán: *Veszélyek és megdölgölások*, válogatott novellák

1996

Vérrel virágzó 1956, *negyven magyar költő versei*, szerkesztette: Benke László

Dékány Kálmán: *Árnyékgvár*, regény

Szeberényi Lehel: *Levelem küldöm inkák országából*, útirajz

Komoróczy Emőke: *Arccal a földön a huszadik század*, tanulmányok

1997

Varga Domokos: *Tisztelt család -om -od -ja*, pedagógiai esszé

Dékány Kálmán: *A szerelem tornácán*, elbeszélések

Dékány Kálmán: *Diákvér; Az úrilány lovagja*, két kisregény

Somogyi Inre: *Kert-Magyarország felé*, szociográfia

Karácsony Sándor: *A cinikus Mikszáth*, esszé

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,

szerkesztette: Varga Domokos

1998

Kuczka Péter: *Határvidék*, tanulmányok

Harc és játszma: *a Nagy Lajos Társaság antológiája*,

szerkesztette: Szerdahelyi István

Szabadság és halál 1848–49. *Szem- és filmtanúk híradásai*,

szerkesztette: Varga Domokos

Piros és fekete, *válogatott versek a reformkortól napjainkig*,

szerkesztette: Benke László

Gergely Mihály: *Bruegel varázslatai*, esszé,

színes és fekete-fehér képek

Világévi palota, *versek*, szerkesztette: Erdélyi Erzsébet és Nobel Iván

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék*

Molnár Géza: *Hőzár Budán*, válogatott novellák

Kuczka Péter: *Az utolsó kenet*, válogatott novellák

Bárány Tamás: *Kis magyar irodalomtörté*, válogatott paródiák

Dékány Kálmán: *Toronykiáltás, Edzésben*, két kisregény

Derzsi Sándor emlékkönyv, szerkesztette: Derzsi Ottó és Varga Domokos

Tóth Endre: *Gyermekkorom krónikája*, emlékezések

1999

Anyanyelv, világnyelv – Babel, szerkesztette: Gergely Mihály

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék*, 2. kiadás

Dékány Kálmán: *A szív vására*, novellák és színmű

Katkó István: *Tabló babérlevelekből*, portrék

Kopré József: *Móricz Zsigmond „mindenes” voltam*, emlékirat

Varga Domokos: *Nem születünk szülőnek*, pedagógiai esszék

Kuczka Péter: *Seregek Ura*, versek

Kuczka Péter: *A torony*, vers

Dékány Kálmán: *Nőkön innen és túl*, regény

Magvető *A magyar irodalom élő könyve*,

szerkesztette: Móricz Zsigmond

2000

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*, regény

Bárány Tamás: *Zsibvásár*, versek prózában, félpercesek

Kadosa Árpád: *Károly-laktanyától a Don-kanyarig*, emlékirat

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,
2., átdolgozott kiadás, szerkesztette: Varga Domokos
Ákody Zsuzsanna: *Földanyácska gyermekei*, regény
Dezséry András: *Szabadítsatok meg az emlékeimtől*, emlékirat
Hendi Péter: *Rekviem egy jogászért, novellák, színművek*
Kádár Ferenc: *Levette kezét rólunk a Teremtő*, versek
Benke László: *Sértők és sérültek*, regény

2001

Varga Domokos: *Íróiskola – Tollforgatás mesterfokon*, esszék
Varga Domokos: *Tisztelt család -om -od -ja*, novellafüzér
Gergely Mihály: *Ébredj, emberiség! röpirat hetven kiáltásban*
Gergely Mihály: *Vége a MŰVÉSZETnek?*
Avagy: miért csiszolták a kőbaltákat? – esszék
Csontos Gábor: *A boldogság korlátai*, elbeszélések
Siklós László: *Részeg halak*, regény
Benke László: *Halálig szomjazom, versek –
Szélvízvölgye, mese felnőtteknek*
Szalay Károly: *Fancsaliságok*, publicisztika
Molnár Géza: *Trombi, a kiselefant*, mese
Nagy Mihály Tibor: *Szomjazó madár*, versek
Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,
szerkesztette: Varga Domokos, 3. kiadás

2002

Varga Domokos válogatott művei:
Víg játék – végjáték, búcsúkötet;
Kutyafülűek, novellák;
Ritkaszép magyar népmesék
Európa születése, esszé;
Herman Ottó, regény;
Füükfalva, regény
Bárány Tamás: *Államcsíny Paránában*, satírikus regény
Györffy László: *Pásztázó, magányerőből*, publicisztika
Bistey András: *A képviselő vidékre megy*, novellák
Illés Lajos: *Az Új Írás hőskora, Irodalmi történetek, emlékezések*

2003

Benke László: *És hirtelen leszáll az este,*

Öregek menedéke, szociográfia

Bokor Levente: *Aranylázálom, válogatott versek*

Szalay Károly: *Fintorgások, publicisztika*

Molnár Géza: *Lángoktól ölelve, regény*

Bárány Tamás: *Rákóczi zászlai, regény*

Gergely Mihály: *A Kozmosz 15. törvénye, fantasztikus regény*

Csongor Rózsa: *A fekete hárászkendő, novellák*

Szöke Kálmán: *Szavak a némasághoz, válogatott versek*

Csák Gyula: *Egy május fejfájára, válogatott novellák és kisregény*

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék, 4. kiadás*

Varga Domokos: *Nem születünk szülőnek, pedagógiai esszék*

Varga Domokos: *Víg játék – végjáték, búcsúkötet*

2004

Varga Domokos: *Kamaszkrónika – vallomások és tünődések*

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék, 5. kiadás*

Szuly Gyula: *A Krisztinaváros lovagjai, regény*

Nagy István: *Aki lemaradt a hajóról, válogatott novellák*

Gergely Mihály: *Az artista balladája,*

a szerző válogatása életművéből

Szalay Károly: *Arcok törött tükörben, regényes portrék*

Illés Lajos: *Irodalmunkkal Európában, tanulmányok, emlékezések*

Marafió László: *Kukkoló, kisregény*

Sulyok Katalin–Siklós László: *Macska-élethalálharc, regény*

Tóth Endre: *A világ végén, válogatott versek*

2005

Benke László: *Veszteség, válogatott versek*

Ünnepeink – műsorokna, köszöntőkre készülők könyve,

3., átdolgozott kiadás, szerkesztette: Varga Domokos

Csanádi Imre: *Hajnali káprázat, szerkesztette: Alföldy Jenő*

Tamási Lajos: *Keserves fáklya, válogatott versek, szerkesztette: Benke László*

Molnár Géza: *Csúcsok és szakadékok, önéletrajzi regény*

Varga Domokos: *Kamaszkrónika, vallomások és tünődések*

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava,*

Kis magyar századelő, regény, 2. kiadás

G. Komoróczy Emőke: *A szellemi nevelés fórumai,* Kassák Lajos,

Tamási Lajos, Kárpáti Kamil körei, tanulmányok

Borbély László: *A lándzsa Longinusa,* *Az utca napos oldalán,* két kisregény

Csontos Gábor: *A Hortobágy szélén,* Nádudvari beszélgetések

2006

Vargha Gyula: *A végtelen felé,* válogatott versek és fordítások,

szerkesztette Mészöly Dezső

Koncsek József: *A tájjal maradtam,* versek

Iszlai Zoltán: *A leányzó fekvése,* novellák

Ferdinandy György: *Chica – trópusi lány –* szociográfia

Alföldy Jenő: *Templomépítők,* tanulmányok, kritikák

Gombár Endre: *Hangyaháború,* ifjúsági regény

Vérrel virágzó 1956 – ötven magyar költő versei – második, bővített kiadás,

szerkesztette: Benke László

2007

Gergely Mihály: *Hatalomvágy–halálveszély,* naplórészletek, versek

Baán Tibor: *Papírmózi,* válogatott versek

Gáll István: *A napimádó,* regény

Marafkó László: *Litera-túra,* cikkek, tárcák, interjúk

Benke József: *Az ó- és középkor egyetemei,* művelődéstörténet

2008

Kiss Dénes: *Hódoaltság,* versek

Koncsek József: *Formáért sóvárgó,* versek

Baán Tibor: *Fékezett habzás –* jegyzetek és kommentárok

Borbély László: *Üzenet a ringből,* novellák

Illés Lajos: *Az író magántörténelme,* emlékezések, krétarajzok

Verzár Éva: *Mire megvirrad –* mai székely balladák

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék,* 7. kiadás

Benke László: *Otthonkereső,* regény

2009

Móricz Zsigmond: *Szegény emberek*, válogatott novellák, szerkesztette: Benke László

Varga Domokos: *Kutyafülűek*, novellafüzér

Baán Tibor: *Konstelláció* – Kollázsok és haikuk

Zsila Ágnes: *Sötétségre ébredve*, regény

Ákody Zsuzsa: *Zazi* – Történet egy szerelemtől – regény

2010

G. Komoróczy Emőke: *A „tűrt” és „tiltott” határán*

Az elmúlt félszázad háttérbe szorított alkotóiról, tanulmányok

Baán Tibor: *Nagylátósög* – kritikák

Egy homo politicus itthon, Európában és Amerikában –

Kovács Imre élete és munkássága – szerkesztette: Molnár M. Eszter

Gittai István: *Sóhajobeliszsk*, versek

Jasper Gyula: *A mindenség határán*, versek

Saáry Éva: *Olajtornyok az Egyenlítő alatt*, emlékezések

Probászka László: *Mikor a fűrészgépek a madarak nyelvét kivágták*, versek

Gazda József: *A megpecsételt vég* – *Kilencven év Erdély földjén* – interjúk

Kesselyák Péter: *Túl a Kinai Nagy Falon*, emlékirat

2011

Gazda József: *A harmadik ág* – *Magyarok a szétszóratottságban*,

I. kötet: *Az idők árjában*, II. kötet: *Félszáz ország*, szociográfia

Baán Tibor: *Visszajátszás*, versek

Benke László: *Az Élet szerelme*, versek

2012

Baán Tibor: *Gyűjtemény*, versek

Tertinszky Edit: *Rádiós emlékek* – *olvasmányélmények*

Gödény Endre: *Tájéolás a tájban*, Szellemi-lelki révkalauz

2013

Székely Dezső: *Amíg szól a harang*, válogatott versek

Kálmán Mária: *Drámák*

Bozók Ferenc: *Kortársalgó* – *Beszélgetések XXI. századi magyar költőkkel*

Borbély László: *Feszület a ring felett*, novellafüzér

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*
– *Kis magyar századelő,* válogatott művek
Benke László: *Hová lett aranytrombitád?,* válogatott versek

2014

Somogyi Imre: *Kertmagyarország felé*
Pomogáts Béla: *Varázskörben,* tanulmányok és előadások
Baán Tibor: *Szénszüret,* versek
Prohászka László: *Téjúttra néző ablak,* versek
Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék,* válogatott művek
Kálmán Mária: *Zsarát,* válogatott versek
Benke László: *A szerelem erőterében,* versek
Gazda József: *Vezényelt történelem, sorsregény*

2015

Varga Domokos: *Tisztelt család-om, -od, -ja,* válogatott művek
Gombár Endre: *Végítélet előtt,* regény
Pöcze Zoltán: *Déjà vu,* regény
Varga Domokos György: *Tévé a tanyán,* elbeszélő költemény
Neszmélyi Károly: *Népi írók, népi irodalom,* tanulmányok
Verzár Éva: *Anyaország ölében,* regény
Pomogáts Béla: *Magyar Erdély,* tanulmányok
Baán Tibor: *Névmások,* miniesszék

2016

Vicei Károly: *Adomás históriák és álmok*
Kónya Lajos: *Válogatott versek*
Varga Domokos György: *Bilhebolha* – beavató mesefüzér
Benke László: *A megöszült kert,* versek
Gazda József: *A hajótörött,* regény

2017

Gombár Endre: *Lehettem volna a lappok királya,* regény
Borbély László: *Finita la commedia,* elbeszélések
Székelly Dezső: *Nyitott szívvel, szabad szemmel,* versek
Kónya Lilla: *Rigódal,* versek

Gazda József: *A Golgota útján*, nemzeti szociográfia

Gazda József: *Vezényelt történelem*, sorsszociográfia

Bokor Levente: *Aranylázálom*, versek

G. Komoróczy Emőke: „Tegnap még volt remény, hogy lesz jövő”

– kismonográfia Benke László életművéről

Benke László: *A tűz igézetében* – válogatott versek

2018

Elmer István: *Sodronyok, Örlökő*, két kisregény

Fehér Bence: *Bölcsnek, bolondnak dolga*, versek, elbeszélések

Neszmélyi Károly: *Népi írók szellemisége*, tanulmányok

Székelly Dezső: *Csillagok udvarában*, versek

Turbók Attila-Turbók Gyula: *Könyörgés a megtalált Istenhez*, versek

2019

G. Komoróczy Emőke: *Keresztutak*, válogatott esszék

Nagy Miklós: *Tenyérnyi égbolt*, szerkesztette: Czigány György

Mezey László: *Határ*, novellák

Gazda József: *Bujdosók*, esszéregény

2020

Czigány György: *Költők, papok, lányok*

Benke László: *Otthonkereső*, novellafüzér, bővített, 2. kiadás

Benke László: *Ketten a forrásnál*, versek

A kötetek megrendelhetők

a 06-20-574-05-45-ös telefonszámon,

a Hét Krajcár Kiadó címén, levélben és személyesen:

Benke László

Magyar Írószövetség 1062 Budapest, Bajza u. 18.

e-mailen: hetkrajcar@t-online.hu

honlapunkon: www.hetkrajcar.hu

TARTALOM

Ketten a forrásnál	5
A szeretet terve	6
Neked vallott a faluvégi rét	8
Édenkertben.....	9
Éva csókja.....	10
A szerelem erőterében.....	11
Ásó a kertben	17
Hideg szél fúj a fasorban.....	19
Veszteség	21
Gyötrellem és átok.....	23
Visszfény	25
A boldog magány	26
Egyetlen- <i>Em</i>	27
Simogató	30
Éjszakai eső után	31
Piros bokor.....	33
Este az örök folyó felett	34
Lugasban	43
Mint kertemben a hó	44
Kezdet és vég.....	45
Ma havas verset sütök.....	46
Szilvafa Lányok	49
Életem-halálom oldalán.....	50
Jájszó pendült az éjszakában.....	54
Élni infarktus-országban	56
Az élet szerelmese	60
Torzul lelkem	62
Szerlemvirág	63
Az öregedő szerelem	64
Vállalás és szembeszegülés.....	65
Lélekrontók mocskában is	67
Látóvá lenni vakon	68

Ádvent Bécsben.....	69
Sempre libera	75
Szenvedéstörténetünk.....	77
Hívogató	85
Valaminek az átmenete	88
Pünkösöd jövetele kertemben	89
Szeretlek látni meztelen	90
Hogyan éljünk?	91
Harmatos kertemben.....	92
Művelem a kertem.....	93
Liget Szépe	94
Az légy, aki gyermeknek voltál	95
A tisztaság elsiratása	96
Elküldtem	97
Poklok partjain	98
Menekülési kísérlet haza	99
Karácsony.....	100
Van itt egy ház.....	101
Angyal a kertemben.....	102
Akivel reggelente harmatot szedtem	103
Van Gogh-i napsütésben.....	104
Sötétből fénybe.....	109
A vérző Báránéhoz.....	110
Pietász	111

FONTOSABB SZERKESZTETT KÖTETEI:

Kibontott zászló,
az Olvasó Munkás Klub
Kassák emlékkönyve, Csepel, 1987

Vérrel virágzó 1956
– ötven magyar költő versei

Tamási Lajos: Keserves fáklya,
válogatott versek

Móricz Zsigmond: Szegény emberek,
válogatott novellák

El ne felejtse, aki él, Tamási Lajos
legszebb versei, 2016

„Van itt egy ház, és benne egy ember, versből van a ház és versből az ember”. Versből van a kert is, amely a házat övezi. Ez Benke László új könyvének Édenkertje. A szeretet és a szerelem jelképes forrásvidéke.

Évával él itt tiszafák, fenyők, diófák árnyékában, „a szerelem erőterében”. Háromdimenziós, négy évszakos, rejtelmekkel teli táj ez, mint az emberi lélek bűnbeesés előtt. Jelenkorunk kihalt játszótérének övezetében, a költészet időtlen és felmérhetetlen terében vagyunk. A költő mindig más és más alakban mutatja meg szerelmesét, örökkön változó Éváját, akit elhalmoz rajongása fényével „a testre és lélekre éhező, szomjazó ember”. Szerelmet vall verőfényben, fagyban, hóesésben, hol ironikusan, hol komolykodva: „sütök neki verses rétest, havas almát, piros pöttyös Paradicsomkertünkön át csilingelő patakunkban órá várnak piros, kék meg zöld halak...”. A nő iránti hódolat, a megsemmisítő-kiteljesítő önátadás Benke László költészetében régi téma.

A kötetet a *Pietász* zárja, amely az „örök nőiség arche-típusát idézi meg, aki talán megválthatná a férfit, de aki a valóságban szinte sohasem létezik. Mégsem mondhat le arról a férfiről, hogy vágyképét újra és újra megalkossa” – írta *Tegnap még volt remény, hogy lesz jövő* című monográfiájában Benke László költészetéről G. Komoróczy Emőke.

Szerelmeskönyvet tart kezében az olvasó, a költő életpályájának két szívre hangolt dobbanását.

Turbók Attila

Ára: 2500 Ft